

CSILLAG LAJOS

A túlsó part

(regényrészlet)

I. Ébredés

1.

Azt mondják, a szuperképességeinket nem mi választjuk meg magunknak. Ebben van valami. Baromira nem emlékszem, hogy valaha is vágytam volna arra, hogy láthatatlanná tudjak válni.

Anyám minden reggel megkérdezi apámtól, kér-e cukrot a kávéjába. Apám – mióta világ a világ – cukor nélkül issza a kávé, de anyám azért csak megkérdezi. Nem mintha bosszantani akarná apámat. Azt hiszem, egyszerűen csak arra vár, hogy apám egy nap mégiscsak kér majd cukrot a kávéjába.

Apámon még rajta a melegítője, amiben a teraszon ácsorgott, míg elszívott egy cigarettát. A szövetből áradó fagyos illat elvegyül apám dohányszagú leheletével, amit azzal a *nemmel* lehel a levegőbe. Ilyenkor egy pillanatra egymás szemébe néznek – ez az egyetlen szemkontaktus közöttük a nap folyamán. Ekkor már a konyhaajtóban szoktam állni.

Anyám tőlem is megkérdezi, kérek-e cukrot a kávémba. Ez az utolsó alkalom, amikor még láthat, aztán eltűnök egész napra. Mire leülök az asztalhoz, már nem vagyok *ott*.

Az egyik bácsikámra hasonlíthatok ebben. Mindketten képesek vagyunk egyszerűen csak úgy eltűnni.

Igaz, az ő szuperképessége, hogy egy hajtásra le tud gurítani egy korsó sört. Aztán még egyet, még egyet és még egyet. És így tovább, végtelenítve. Bár sosem találkoztam a bácsikámmal, anyám szerint a betont is csak azért nem issza meg, mert az nem folyik. Ez lehet az ő kriptonitja. Legalábbis pont az teszi jelentéktelenné, amiben, úgy néz ki, hogy a legjobb.

A bácsikám feleségül vette anyám nővérét, majd nem sokkal az után, hogy kisbabájuk született, hajnaltájt kivágta a szúnyoghálót a konyhájuk ablakán, és abban a bőrdzsekiben, amit aznap viselt, mikor a nénikémmel megismerkedtek, lelépett. Örökre eltűnt. Nem sokkal később a nénikém kisbabája meghalt.

Majd pedig megszülettem én.

Aznap volt a forradalom.

Csehszlovákiában, egy kis vidéki városban születtem. Az emberek épp rendszert váltottak. Addig az országban szocializmus volt, ami-

ről nagyjából annyit tudok, hogy állítólag nem lehetett a fiúknak hosszú hajuk, sem farmernadrágjuk, mert azért felpofozták őket a tanárok a suliban. Azt is mondják, hogy sokat kellett húsért sorban állni, és mindenki Trabanttal meg Škodával járt. A tehetősebbek Ladával. Nem lehetett akármit kimondani vagy leírni, és mindenkinek munkába kellett járnia, meg ilyenek.

Sokáig azt hittem, azért váltották le a rendszert, mert én megszülettem. Hogy később, amikor azt a napot ünneppé nyilvánították, a tévében pedig egész nap mesék mentek, szóval, hogy mindez azért van, mert épp a születésnapomat ünneplem.

Van egy fotónk, amin apám látható, ahogy idétlen szövetsapkában és egy ócska, szürke kabátban beszédet mond egy téren. Nem sokkal a beszéd befejezése után felhívta a tértől alig pár saroknyira lévő kórházat, hogy megkérdezze, mi a helyzet anyámmal. Amikor közölték vele, hogy fia született, anyira elszállt, hogy újra szót kért az emelvényen, és bejelentette, hogy megszületett a forradalom első gyermeke, az ő fia.

Sok mindent mondott még aznap, állítólag. A mai napig beszélnek róla a faluban, ahol élünk. Például, hogy apám azt ígérte, mindenki szabad lesz meg egyenlő. Akkor mindenki számára úgy tűnt, apám tisztán látja a jövőt. Ez persze nem is annyira meglepő, hiszen apám szuperképessége éppen az, hogy képes a jövőbe látni.

Apámnak ma már három cége van, de fogalmam sincs, hogy ezek a cégek mivel foglalkoznak. Csak annyit tudok, hogy innét van a pénzünk. Apám már nem forradalmár. Sokan azt hiszik, megváltozott, másként látja a jövőt. Az igazság az – és ezt ő maga mondta egyszer anyámnak –, hogy mindig is ilyennek látta a dolgokat. Azt is kristálytiszán látja, hogy pár év múlva én vezetem majd az egyik cégét. Mondjuk, nekem sincs jobb ötletem.

Egy ideje minden reggel, mikor kezdek *felszívódni*, megnézem apám arcát, és elhiszem, hogy ilyen egy igazi forradalmár.

Feleslegessé vált.

Én pedig nem tudok mit kezdeni a feleslegessé vált forradalmárokkal, ahogyan – gondolom – senki sem ezen a bolygón. Ezt apámnak is tudnia kellett előre. Most azonban mi mást tehetne, mint hogy minden reggel elolvassa az újságját, megissza a kávéját, bemegy az egyik cégének az irodájába, és éli a feleslegessé vált forradalmárok hétköznapijait. Elképzelem, ahogy néhány év múlva én is ezt csinálom majd. Nemsokára felesleges leszek én is, ráadásul úgy, hogy előtte nem voltam forradalmár. Az én sorsom még apáménál is rosszabb. Erre gondolok reggel az asztalnál, mielőtt eltűnök.

– Nekik befellegzett – mondja Imola, majd rágyújt egy cigire. – És ezek szerint nemsokára neked is.

A sulitól melletti parkba jöttünk, hogy ellógjuk az első két órát.

Kiráz a hideg ettől a mondatától. Mintha tényleg ennyiből állna az egész. Leül egy közeli padra, és látom az arcán, hogy ő is ugyanezen rágódik. Rám néz, és elmosolyodik. Tudja, mi jár a fejében. Neki ez a szuperképessége. Belelát mindenki fejébe, az ő gondolatait viszont nem láthatja senki.

Egyszer elmondta, hogyan működik nála ez az egész. Sétál az utcán, és egyszerre hallja minden ember gondolatát. A sok hang összeáll egy óriási zajjá, de ha erősen koncentrálna, ki tudja venni, hogy valaki épp egy bevásárló listát mantráz magában, vagy azon tűnődik, hogyan ölje meg magát. Az a legrosszabb, amikor valakinél egyszerre hallja mind a kettőt: „*Baszki, elfelejtettem megnézni, milyen batri köll abba a kibaszott távirányítóba... Mit is mondott még? Kéktejföl? Mindegy, veszek azt, meg valami kenőszajtot... Jöhettek volna autóval. Megölöm magam.*”

– Megesik – tette hozzá –, hogy aztán tovább mondják a listájukat. Azért az megnyugtató, hogy mindezek után még képesek azon rágódni, kitart-e a cigijük másnapig, vagy vegyenek-e azt is, nem?

Ekkor mondtam el neki, hogy láthatatlanná tudok válni.

– Az nem veled született képesség – húzta el a száját. Nem volt meglepve, szerintem ezt is kiolvashatta a fejemből. – Csak te hiszed annak – tette hozzá szomorúan.

– Miért jöttél mégis busszal? – kérdezi, és elnyomja a csikket a pad támláján.

– Apám nem tudott elhozni – válaszolom.

– Baromi jó – mondja. – Örülök, hogy jöttél.

– Nem tudom, mi történik – próbálok visszakanyarodni a szüleim történetére. – Olyan, mintha eltűnt volna minden élet az arcukról.

– Na, és az én arcomon mit látsz? – kérdezi Imola. – Halottnak látsz engem is?

– Az tökmindegy – legyintek. – Te nem vagy valódi.

Más csaj ettől megsértődne, vagy elküldene a francba, majd elzokogná mindenkinek, hogy mekkora gyöker vagyok. De Imola nem olyan, mint a többi csaj. Ő csak nevet az ilyeneken. Amikor először mondtam ezt neki, azt válaszolta, hogy ez baromira megnyugtatója őt. Akkor találta ki, hogy ha valamelyikünk irtó szarul érzi magát, játsszuk azt, hogy a másik nem létezik. Ilyenkor a fülünkre kell szorítani a tenyerünket, és azt mormolni magunk elé, hogy „*Te nem vagy itt, nem létezel!*”

Az egyik bioszórán a tanár megkérdezte Imolát, mit szól ahhoz, hogy miután leérett-ségizett, minden nap ugyanazt a dolgot kell csinálnia. Mármint melóznia, pénzt keresnie, napi nyolc órában. Minden nap, hogy éhen ne pusztuljon. Vége az aranyéletnek.

Imola ettől iszonyúan kiakadt, óra után odajött hozzám, a fülére tapasztotta a tenyerét, és eltűntetett. Aztán, hogy mindenki mást is eltűntessen, aznap már több órára be sem jött.

Fogalmam sincs, hogy miért, de engem is kiborított a tanár. Fel nem tudtam fogni, hogy csinálhatja az ember élete végéig minden nap ugyanazt. Ettől kezdtem teljesen kibukni, és először éreztem azt, hogy Imola módszere hasznavehetetlen. Na, meg azt, mennyire jó lenne kipukkanni, mint egy lufi.

Egy csavargó jön oda hozzánk, és közli Imolával, hogy ez az ő padja. Le szeretne feküdni.

– Jól van, öreg – válaszolja Imola. – Ha megdobsz egy cigivel, már itt sem vagyok.

A csavargó morog valamit maga elé, és a kabátja belső zsebében kezd kotorászni. Egészen könyékig túr, mintha a szövet alatt benyúlt volna a mellkasába, hogy kirángassa a szívét. Végül nagy nehezen talál egy megtört szálat, és odanyújtja Imolának, ő pedig anélkül, hogy megköszönné, elveszi, és feláll a padról.

Alig teszünk néhány lépést, Imola megtorpan, és visszasétál az öregemberhez. Öngyújtót kér tőle.

A fickó úgy tesz, mintha máris mély álomból ébredne. Mogorván felül, és újból a belső zsebében kezd el kotorászni. Nagy sokára egy doboz gyufát nyom Imola markába. Imola kivesz egy gyufaszálat, és próbálja meggyújtani vele a cigijét. Idegesen felszisszen, eldobja a szálat és kivesz egy másikat a dobozból, de azt is eldobja.

– Ezek mind el vannak már égve, öreg! – rivall rá Imola a csövesre, és eldobja az egész dobozt, amiből szanaszét szóródnak az elégett gyufaszálak.

– Kétféle ember van – szólal meg tudálékosan az öreg, valami sűrű slejmet köhögve fel. Közben a belső zsebéből egy másik doboz gyufát kotor elő.

– Ha ez egy Márquez-idézet lesz, akkor menjen a francba! – vágja rá Imola.

– Kétféle van – kezdi megint, és feltartja az mutatóujját. – Az egyik, aki megőrzi minden elégett gyufaszálat, a másik meg..., aki nem. Érti? – néz kérdően Imolára.

– Persze – bólint idegesen Imola, és a doboz után nyúl.

– Én nem dobok el egy darab gyufaszálat se – mondja az öreg. – Én olyan ember vagyok. Látja, maga meg szanaszét szórta őket. Maga ilyen ember.

– Nem, én olyan vagyok, aki öngyújtót használ – válaszolja Imola. – Így nincsenek fölösleges áldozatok.

Az öreg elhallgat, Imola pedig hirtelen lehajol, és elkezd neki összeszedni a gyufaszálait.

– Használjon öngyújtót – mondja Imola, és az öreg kezébe nyomja az összeszedett gyufaszálakat. – Akkor talán magát is használni fogják.

Otthagyjuk az öreget, Imola pedig egy járókelőtől kér tüzet.

– Ennek a ciginek, esküszöm, olyan íze van, mint egy hajléktalannak – jegyzi meg.

Fogalmam sincs, milyen íze lehet egy hajléktalannak. Meg úgy egyáltalán, fogalmam sincs, milyen íze van bármelyik ciginek. Az illatukat azt szeretem. Főleg azokét, amelyeket Imola szív. Szeretem annak az illatát is, ahogyan kifújja a füstöt.

Valahányszor Imola beleszív a hajléktalantól kapott cigibe, az elillanó füstnek ócska, dohos szaga van. De az, amit kifúj, valami teljesen más. Reggel, amikor mellettem ült a buszon, éreztem a leheletén, hogy kávéét ivott. Ez a kávéillat elvegyül Imola szőlőzsírjának illatával. A kávé és szőlőzsír illatának elegye pedig most az ócska, dohos szaggal vegyül el, ami Imola szerint egy hajléktalan ízére hasonlít.

A park déli kijáratához érünk. Észreveszem anyámat az utca túloldalán. Szólok Imolának, hogy inkább forduljunk vissza, nem akarom, hogy anyám meglásson minket.

Anyám illata szinte ugyanilyen volt régen. Csak ő szőlőzsír helyett rúzst használt. Ez a viaszos illat ott volt mindig a leheletében, akkor is éreztem, ha egyáltalán nem is használt rúzst.

A nénikém gyakran ájtött hozzánk. Olyankor mindig elbújtam valahol a házban. Nem azért, mert féltém tőle. Anyám rejtett el. Eleinte felvett, és bevitt a tévészobába, amíg ők a konyhában kávéztak. Egy idő után már mentem magamtól. Néha viszont a hálóban bújtam el. Lassan kezdem felfogni, miért kellett ezt csinálnom. Azt hiszem, anyám szégyellte a boldogságát a nővére előtt. Annyira, hogy talán arra vágyott olyankor, hogy ne is létezzek, csak hogy ne okozzon ezzel is nagyobb fájdalmat neki.

Amikor a nénikém elment, az egész lakást valami furcsa bomlásszag töltötte be. Ezt elmondtam anyámnak is, amire azt válaszolta, hogy csak képzelődöm. Elmeséltem Imolának is a dolgot. Szerinte a furcsa szag nem a nénikémből jött, hanem anyámból.

– Ilyesmi illata lehet a kihagyott lehetőségeknek – jegyezte meg. – Elrohadnak, mielőtt megszületnének.

Emlékszem, azt mondtam Imolának, hogy szerintem téved. Erre azzal jött nekem, hogy anyám valószínűleg rengeteg lehetőséget hagyott ki az életben. Mert neki ez a szuperképessége. Valami áthatolhatatlan erőter veszi őt körül.

Imola meredten nézi anyámat, aki az utca túloldalán egy menőbb kávézó felé sétál. Én pedig csak remélni merem, hogy Imola nem az anyám fejében lévő hangokat próbálja kifürkészni.

– Látod? – szólal meg hirtelen. – Nézd az arcát, milyen élettelen!

– Jól van – intem le. – Gondolom, az a szag is ideérződik.

– Én nem érzek semmit – válaszolja. – Te dumálsz mindig erről.

Veszek egy mély levegőt, de csak valami cukros, égett illatot érzek. Ugyanazt a kalácsillatot, amit reggel az asztalnál.

Még mindig a konyhában ülök.

Anyámat nézem, de ő nem néz rám. Aztán apámat, de ő sem. Anyám megkérdezi még egyszer apámtól, kér-e cukrot a kávéjába. Apám válasz helyett szúrósan anyámra néz. De csak egy pillanatig tart az egész, ahogy jött, úgy el is tűnik minden érzélem az arcáról. Átrendeződik, mint a sivatag, és kiismerhetetlenné válik. Anyám arca mindvégig rezzenéstelen. Nem mozdul benne semmi sem.

– Ma mégsem tudlak bevinni – jegyzi meg apám, és beleharap a kalácsba.

Apám mindig a sulis előtt parkol le. Egész úton jóformán egy szót sem szólunk egymáshoz, miután megérkezünk, még néhány percig csendben ülünk egymás mellett az autóban. A rádióból olyankor mindig valami idétlen reggeli dumaműsor szól. Tegnap például a lehetőségekről volt szó. Hogy mennyi minden csupán karnyújtásnyira van az életben, de nem élünk vele, meg ilyenek, aztán hirtelen a közlekedési híreket kezdte el darálni a bemondó.

Apám előrehajolt, és a kormányba csimpaszkodott.

– Nem is mondtad, hogy ide ilyen miniszoknyás lányok járnak – mondta kedélyesen.

– ...a balesetben négyen veszítették életüket – vitte le közben a hangsúlyt a fickó a rádióban. – És azt tudták, hogy az ember huszonnyolc nap alatt *teljesen* lecseréli a bőrét? – tette hozzá, és bekevert valami régi számot.

– Te tudtad? – kérdezte apám, és az ujjával dobolni kezdett a kormányon.

– Ez *Sweet* – mondta, és feltekerte a hangerőt. – *Fox on the Run* – tette hozzá szinte ordítva. – Ezt ismered?

– Nem ismerem – válaszoltam.

– Ez elég furcsa dolog, nem? – szólalt meg, miután véget ért a szám, és a bemondó fickó valami hülye reklámszöveget kezdett el hadarni. – Huszonnyolc naponként más emberek vagyunk.

– Én még mindig ugyanaz az ember vagyok – motyogtam.

– Tényleg? Ugyanaz a kicsoda? – kérdezte, közben a mellettünk elsétáló „miniszoknyás csajokat” bámulta.

– Fogalmam sincs – válaszoltam, és elköszöntem tőle.

– Azt akarta tudni, meleg vagy-e – mondta Imola, miután elmeséltem neki az egészet. – Azt hiszi, ha nem vesznek észre a nők, akkor tutira buzi vagy.

– Kösz – vetettem oda neki. Az igazat megvallva fogalmam sincs, hogy meleg vagyok-e vagy sem. Imola nagyon beletalált ezzel a mondattal a dolgok közepébe. Most, hogy így jobban belegondolok, én sem veszem észre a lányokat különösebben, kivéve persze Imolát. Igaz, nem veszem észre a fiúkat sem. – Lehet, hogy kétnemű vagyok, mint a csigák – mondtam Imolának. Közben arra gondoltam, hogy ha holnap apám tényleg rászánja magát és megkérdezi, hogy a fiúkat szeretem-e vagy a lányokat, azt fogom válaszolni, hogy a csigákat. Talán ettől mindketten megnyugodnánk.

– Oké, nem gond, majd bemegyek busszal – válaszolom apámnak. Eszembe jut, hogy ma elmarad a kínos feszengetés, és ettől az étvágyam is megjön. Jó ideje már, hogy egy falatot se bírok enni reggelente. Csak nézem, ahogy anyám és apám kortyolják a kávéjukat, rágják a fojtós kalácsokat, utána apám elszív még egy szál cigit odakint. Felmegyek a szobámba, hogy összepakoljak. Felhajtom a laptopom, amin meg van nyitva a szövegszerkesztő, a kurzor pedig az „Arra ébredtem, hogy” kezdetű mondat végén villog.

Mire apám bejön a teraszról, én már a cipőmet kötöm be, és szinte kimenekülök a házból.

Imola sem néz rám, mikor leülök mellé, csak bámul kifelé az ablakon. Ilyenkor szinte képtelenség vele beszélni, néha motyog valamit a tükörképének az ablakban, de azt is alig lehet érteni. Látszik, hogy sohase alussza ki magát rendesen. Ráadásul ilyenkor én is elég gyakran félrehallok dolgokat, így a reggeli beszélgetéseink többnyire abból állnak, hogy Imola alig érthetően mond valamit az ablakon látható tükörképének, amire nem válaszolok, vagy épp nem kérdezek vissza, erre hirtelen felém fordítja a tekintetét, és kérdően néz rám. Végül mindig csak annyit mondok, hogy "nem tudom".

Fogalmam sincs, miért csinálom ezt. Őrületbe kergetem az embereket ezzel, mintha tudat alatt élvezném, hogy valakit bizonytalanságban tartok azzal, hogy azt válaszolom, „nem tudom”. Sokszor az olyan kérdésekre is, mint az „Éhes vagy?”, „Behoztad a kukát?”, „Kaptál ma jegyet?”.

– Megöltem anyám – mondja Imola a tükörképének, én pedig szinte biztos vagyok benne, hogy ezt is csak félrehallottam. Rám néz, én pedig órá.

– Aha – válaszolom.

– Szerinted örültt vagyok? – kérdezi szinte felélénkülve, mintha a válaszzal feloldoznám.

– Nem tudom – motyogom.

– Igazából... szerintem, nem is én tettem – mondja. – Azt hiszem, valójában ő már régóta halott volt.

– Ezt hogy érted? – kapom fel a fejem.

Imola elmeséli az egész történetet. Elmondja, hogy előző este összeveszett az anyjával.

– Nem volt semmi komoly – mondja, mikor már az utolsó előtti megállóból gurulunk ki. – A dolgok egyszerűen csak megtörténnek. És ezt ő is képtelen volt felfogni.

– Mit képtelen felfogni?

– Jaj, hát csak nem neki találták ki az életet. Ennyi.

– Figyelj, Imola – mondom kissé ingerülten, és felé fordulok. – Nem aludtam valami jól, és nem vagyok benne biztos, hogy most megértettelek. Légy szíves, ne szórakozz velem! *Mit* csináltál anyáddal?

– Megöltem – ismétli meg.

Döböntően ülünk egymás mellett. Imola nincs hozzászokva, hogy így beszéljek vele. Én pedig nem vagyok hozzászokva ahhoz, hogy a halott anyjáról beszél.

– Ne idegeskedjen ezen – szólal meg valaki a hátunk mögül. – Maga még fiatal.

Mindketten hátrafordulunk, a mögöttünk lévő ülésen egy csöves ül, egyedül.

– Én is megöltem az anyámat – mondja. – De az én anyám is megölte az anyját. Sőt! Volt egy feleségem, azt is megöltem. Szóval, maga csak ne idegeskedjen ezen.

– És most nem érzi magát magányosnak? – kérdezi Imola.

– Nem, dehogy – válaszolja a csöves. – Egyedül vagyok, az igaz. De maga ne féljen ettől, maga még fiatal. Mit csinált az anyjával?

Imola kifurakszik mellőlem, és átül a csöveshez. Elmeséli, hogy az anyja előző este miket mondott neki.

– Szerinte bunkó vagyok – mondja. – Nincs bennem semmi nőies. Azt mondtam neki, hogy egyáltalán nem is érzem magam nőnek. *Mi van, ha nem is vagyok nő?*, kérdeztem tőle. *Te hülye vagy*, felelte. Közben rám se nézett. A konyhapultnál állt, és valami húst csontozott ki, amit a pasija, Ármin hozott neki. Szerintem valamin összekaptak Árminnal, az volt a baja. Aztán még azt is mondta, hogy mi lenne, ha nem öltöznék úgy, mint egy

ágrólszakadt. Marhára megelégettem. *Mi van, Ármin nem adott?*, fakadtam ki. Csodálkozom, hogy nem pofozott fel azonnal. Csak megfordult, és a késsel, amivel a húst csontozta, mutogatni kezdett rám. *Vigyázz a szádra*, mondta. Nem ordítozott, tulajdonképpen végig higgadtan beszélt, ami anyámra egyáltalán nem jellemző. *Én vigyázzak?*, kérdeztem vissza. *Igen, te vigyázzál, így ő.* Úristen, rohadtul felcseszett! *Majd visszasírsz még*, mondta, és hátat fordított megint. Csak cincálta tovább a húst azzal a rohadt tompa késsel. *Még visszasírsz*, motyogta. Jó ég, mekkora paraszt, gondoltam. *Te fogsz vissza-sírni engem*, válaszoltam először higgadtan, erre elnevette magát. *Felőlem mehettek, ahányan vagytok*, mondta. Most már biztos voltam benne, hogy Ármin cseszte föl az agyát, aminek megint én iszom meg a levét. *Azért sírod vissza aput is, mi?*, kérdeztem. Nem mondott rá semmit. *Apu is régen rájött, hogy milyen ember vagy, aztán lelépett. Mindenki le fog lépni mellőled.* Aztán felálltam, és otthagytam őt.

– És aztán? – kérdezem.

– Semmi – mondja Imola. – Felmentem az emeletre.

Körbenézek, és arra gondolok, hogy ezt úgyis mindenki hallotta, Imola monológja alatt valószínűleg az egész társaság a szemét forgatta. Sose halottam így beszélni őt, még csak levegőt sem vett. A körülöttünk állók és a többi utas arca viszont nem árult el semmit arról, hogy figyeltek-e egyáltalán bennünket.

– Na, látja, ez semmi – legyint a csöves. – Ahogy így elmesélte, ez csak semmiség. Az anyja már úgyis halott volt.

– Miért, maga hogy csinálta? – kérdezi Imola, de a busz hirtelen és erősen fékezni kezd. Az embereket meg mintha ilyenkor áramütés érné, úgy kezdenek egyszerre szedelőzködni. Látom Vöröspulóvert, Jácintot és Tomot, ahogy felállnak, idő előtt, hogy még a többi utas előtt leszállhassanak. Négy éve járunk ugyanabba az osztályba, de egy kezemen meg tudtam volna számolni, hányszor beszéltünk egymással.

– Ne menjünk be az első kettőre – mondja Imola a válla fölött, ahogy lelép előttem a járdára. A csövest keresem a leszálló tömegben.

– Jó, és hova menjünk? – kérdezem.

Imola előkotorja a táskájából a cigarettát, és rágyújt. Beleszív néhányszor, majd csak annyit mond: menjünk a parkba.

2.

Arra ébredtem, hogy mindenki halott körülöttem.

Reggel, amikor lementem a konyhába, és megláttam anyám arcát, majdnem felsikítottam. Olyan volt, mintha viaszba mártották volna. Aztán ugyanezt láttam a buszon is: élettelen viaszbábukat sorokba rendezve. Egész úton az ablakon bámultam kifelé, csak hogy ne lássam az üres arcukat. Amikor leszálltam, akkor sem néztem senkire, féltem, hogy mindenhol ezek a viaszarcok néznek majd vissza rám.

Napközben Greg elhívott randira. (Az ő arca teljesen normális volt, mint ahogy a többieké is az osztályban.) Úgyhogy most lefürdöm, mert bár egyáltalán nem érdekel az este, és semmi kedvem sincs Greggel találkozni, a fürdőkádban mindig úgy érzem, hogy leoldódik rólam valami fölösleges. Ahogy teleengedem a kádat, egyből beleereszkedem a vízbe, ami olyan forró, hogy égeti a bőröm, szinte egyből gyöngyözni kezd a homlokom. De amint megszokom, teljesen alámerülök.

Még egyszer elmondom magamban: a láthatatlanság nem velünk született képesség.

Aztán kimondom hangosan is, és próbálom elhinni, hogy ez tényleg így van. Talán egy pillanatra működik is a dolog, mert hirtelen felgyorsul a szívverésem. A víz levezeti

a testem lüktetését a kád falába, ami visszaveri azt. Ez a ritmikus dobolás adja meg a valódi súlyát a kimondott mondatnak. A láthatatlanság nem velünk született képesség, mondom még egyszer, aztán kinyitom a szemem.

És ahogy leviszem a hangsúlyt, a vízmelegítő kontroll lámpája kikapcsol, ugyanabban a pillanatban pedig tompa puffanásokat hallok. Felülök a kádban, de túl hamar próbálok levegőt venni, és ettől az orrom telemegy vízzel.

– Imola! – kiabálja az ajtó túoldaláról anyám, és még egyszer kopogtat. – Gyere már ki, az isten szerelmére! Hallasz?

Próbálok mély levegőt venni. A fürdőszó, amit a vízbe szórtam egyszerre marja a szemem, és az orrom.

– Hallom – válaszolok. A kádban ülve mélynek hallom a hangomat. – Mindjárt – prűszkölöm.

Kilépek a kádból, és megtörölközöm. Fürdőlepedőt csavarok magamra, és kimegyek a konyhába. Anyám az asztalnál ül, a semmibe bámul. Ahogy meglát, felpattan, és szó nélkül a fürdőszobába siet. Felmegyek a szobámba, felöltözöm. A hajam csupa víz, nekem pedig semmi kedvem megszárítani.

A mobilomon két nem fogadott hívás, és egy üzenet Gregtől. Azt kérdezi, hogy „áll-e még az este...” Visszaírok neki, hogy „áll”. Aztán felnyitom a laptopom, és látom, hogy Greg chaten is írt: „nyolcra vagyok érted...”

„Ok”, válaszolom, és közben akaratlanul is arra gondolok, hogy miért használ három pontot mindig az üzenetei végén. „Várom”, teszem még hozzá, és kilépek.

1:300, videó, 8'30", 2015.

A Minerva Sajtófóto Archívum nyomán; zene: Kedves Csanád, Recitativo, 2009, <https://www.youtube.com/watch?v=3Xo7qldsjMM>

A nyitva felejtett szövegszerkesztő a képembe világít, hunyorogva végigfutom az utolsó néhány sort, aztán onnét is kilépek.

Semmi kedvem az estéhez. Azon gondolkodom, hogy visszahívom Greget, és lemondom az egészet. Utálok randizni. Fogalmam sincs, hogy egyáltalán mit fogunk egymásnak mondani. Az elmúlt négy évben talán összesen két szót szoltunk egymáshoz. Gondolom, megnézzük azt a filmet a moziban, amire Greg jegyet vett, aztán azt mondom, üljünk be valahová, amire ő azt feleli „oké”. És ha már ott vagyunk a mozinál, úgyis a szemközti cukrászdába ülünk be, ahol majd süteményt rendelünk. Ez aranyos lesz. Greg megkérdezi majd, hogy melyik a kedvenc süteményem.

– Tessék? – kérdezek vissza, és úgy teszek mintha nem értettem volna a kérdést.

– Az anyud cukrász, nem?

– De. Az – válaszolom. – Honnan tudod?

– Ó, hát... – mondja elhaló hangon, és végül nem derül ki, honnan a fenéből is tudja, hogy az anyám cukrász. Én meg nem forszírozom tovább a dolgot.

– Szóval melyik a kedvenced? – kérdezi újra.

– Nem is tudom, hú... – Egy pillanatig úgy teszek, mintha töprengenék, aztán rávágom, hogy a „kókuszgolyó”. Végül azt rendelek, és két harapásra meg is eszem.

Aztán szóba kerül néhány sulis dolog. Tulajdonképpen nem is vészes az egész. Végül csak nem bírom ki, és megkérdem tőle, mit gondol arról, amit a héten vettünk bioszból.

Nem fog tök buta képet vágni, mert annyi azért dereng neki, hogy az emberi agyról tanultunk, de nem igazán érti majd, milyen véleményének kellene lennie az agyról. Én meg elmondom, hogy tulajdonképpen arra a két apró izére gondolok, ami a temporális lebenyen található. Az amigdalára. Na, erre már nehezebben emlékszik, de azért beugrik majd neki. „Amik az emberi érzelmeket csinálják?” – talán ezt kérdezi majd, de nem tud rá mit mondani.

– Szerintem ez történik velünk – jelentem ki.

– Mármint mi?

– Hát, hogy visszafejlődik az amigdalánk – mondom. Látom rajta, hogy baromira zavarban van, és tudom, hogy ez szemétség tőlem, de azért elmondom, hogy szerintem „ez van”.

– Most gondolj bele – töröm meg az alig pár másodpercig tartó kínos csendet. – Teljesen visszafejlődik, mi meg majd olyanok leszünk, mint a zombik. – Erre valamit hümmög, és a kávéscsészéjébe bámul, fel se néz. – Vagy mindentől *undorodni* fogunk. – teszem még hozzá.

Innentől kezdve pedig, amíg haza nem érünk, az lesz a közös bennünk, hogy mindketten engem utálunk.

– Milyen illatos vagy – jegyzi meg anyám, amint belépek a konyhába. Még mindig csak a fürdőlepedő van rajtam. – Elmész ma este? – kérdezi háttal állva.

– Jaj, igen, el – válaszolom, és kinyitom a hűtőt. – Nincs tej itthon? – kérdezem.

– Ha ott nem találsz, akkor nincs – mondja, és aprított hagymát szór egy fazékba, a hagyma azonnal felsistereg. Szótlatlanul kevergeti, közben fel se néz, a konyhát lassan sült hagyma illata tölti meg.

Az órára pillantok, fél hét van.

Próbálok nem gondolni az estére, de valahányszor eszembe jut, hogy találkoznom kell Greggel, összeugrik a gyomrom. Nem az izgalom miatt. Egyszerűen tudom, mi lesz ennek a vége.

Megkérem anyámat, hadd lofassak egy kis pirult hagymát a fazékból.

– Azt hittem, randizni mész.

– Nem megyek – mondom, miközben előhalászok a kenyértartóból egy szelet kenyeret, és gondolatban is eljátszom, hogy mindjárt felhívom Greget, lemondom ezt az egész marhaságot, és bocsánatot kérek. Ettől a gondolattól pedig a gyomrom is megnyugszik.

Anyám tesz a hagymából a kenyérszeletemre, amit odatartok a fazékhoz. Még azelőtt beleharapok, hogy visszaülne az asztalhoz. Közben arra gondolok, hogy gyűlölöm kéne anyámat. Vagy ha nem is, legalább meg kéne utáltatnom magam vele. Bár talán ehhez már késő. Nem is értem, mi miért nem utáltuk meg egymást az elmúlt években, mint sokan mások.

– Nagyanyád nagyon szerette ezt – szól a válla fölött anyám.

– Tudom, mondtad már – válaszolom nyeglén.

Takarékra veszi a főzőlángot, és apró húsdarabokat dobál a fazékba. Kimegy a fürdőszobába, és beindítja a mosógépet, hallom, ahogy bekapcsol a vízpumpa. A váltásruháit mossa ilyenkor. Valamit neszez az előszobában, és egy kis halom friss ruhával jön vissza, amit egy műanyag táskába rak. A táskát pedig az egyik székre készíti holnap reggelre.

Szeretném, ha anyám megtiltaná, hogy ma este elmenjek itthonról. Jó lenne, ha azt gondolná, tönkretettem az életét, aztán mindent hagyna a francba, és másnapra eltűnne. Reggel arra ébrednék, hogy üres a lakás. A konyhapulton találnék valamennyi pénzt. Mondjuk annyit, hogy kihúznám vele azt az egy-két hónapot, amíg leérettségizem és találok valami munkát. Aztán nem sokkal az érettségi után felhívna anyám, hogy megkérdezze, hogyan ment a dolog.

– Jól – válaszolom majd. A háttérzajokból arra lehetne következtetni, hogy valami forgalmas helyen, mondjuk, egy repülőtéren van.

– Ügyes vagy – mondaná, majd letenné a kagylót, és soha többé nem hallanánk egymásról.

Fél nyolckor Greg már odalent parkol az utca túloldalán. Felismerem az autóját, amit nemrég kapott a szüleitől. Várom, hátha felhív, hogy itt van, de nem. Úgy döntöttem, azt a ruhát veszem fel, amiben ma a suliban is voltam. Fekete harisnya és piros, skót mintás szoknya, fekete trikóval. Ha még a szemem is kihúznám, valami depressziós csajnak nézénének. Ezt viszont nem akarom. Felveszem a karórámat, ami a nagymamámé volt. Évekkel ezelőtt elszakadt benne a rugó, a mutatók azóta hat harmincnyegyet mutatnak. A számlapra pillantok, és eljátszom, hogy késésben vagyok. Kapkodni kezdek, gyorsan kikapcsolom a laptopom, lehúszom a rolót, és sietve elköszönök anyámtól.

A tévét nézi, valami vetélkedő megy épp. Köszönés helyett megkérdezi, szükségem van-e pénzre.

– Nem – válaszolok kurtán, miközben a cipőmet kötöm. Anyám utolér az előszobában, és az ajtófélfának dőlve még azt is megkérdezi, viszek-e magammal kabátot.

– Nem – mondom ismét.

– Inkább vigyél – mondja, és már akasztja is le a dzsekimet a fogasról. Egy szó nélkül veszem el tőle, és még egyszer halkán elköszönök.

Épp elhívja valaki előlem a liftet, amikor kilépek a lépcsőházba. Még mindig úgy teszek, mintha késésben lennék, úgyhogy elkezdek lefelé trappolni a lépcsőn. A második forduló után kis híján fellököm az alattunk lakó öregasszonyt.

– Jó estét! – köszön, aztán megkérdezi, nem láttam-e a kutyáját.

– Nem – válaszolom halkán, mire elkezdi mondani nekem, hogy néz ki. Alacsony, hosszúsőrű, barna tacskó.

– Nagyon jó kutya. Hallgat a nevére – mondja.

– És mi a neve? – kérdezem. Értetlenül bámul rám, mintha tudnom kéne, hogy hívják azt a kurva kutyát. A helyzet az, hogy én tudom, hogy hívják, csak épp a néni nem. És ami azt illeti, tavaly láttam, ahogy a tacsit elcsapja odalent egy autót.

Már jó ideje az agyamra megy az öreglány, de anyám azt mondja, legyek vele türelmes, mert „igen okos asszony”. Volt valamikor. Anyám szerint egyetemen tanított, filozófiát, és több nyelven beszél.

– Mennem kell – mondja, és hátat fordít nekem. Látom, hogy a melegítőjét hátulról teljesen átáztatta a vizelet.

Greg mintha mély álomból riadna fel, úgy rezzen össze, amikor megkocogtatom a szélvédőt. Intek neki, miközben átsétálok az autó túloldalára, és beszállok az anyósülésre.

– Szép autód van – mondom köszönés helyett.

– Köszí – mondja zavartan, és beindítja a motort. Ettől a rádió is bekapcsol, de még mielőtt megszólalna, Greg nullára veszi a hangerőt.

– Mi ez, tévé? – kérdezem, és a műszerfalán lévő monitorra bökök.

– Valami olyasmi – válaszolja. – Lehet rajta filmeket is nézni.

– És te vezetés közben filmezel?

– Nem, dehogyis – neveti el magát. Suta mozdulattal sebességbe teszi az autót, és kikanyarodik a parkolóból. Az első stoptáblánál hirtelen fékez, és miközben állunk felhangosítja a rádiót. „Csinálj olyat, hogy másnap szégyelled” – ez a dal szól épp, és mire az a rész jön, hogy „ne húzd le addig, amíg más meg nem nézte”, Greg gázt ad.

Baromira örülök, hogy zenét hallgatunk, ahelyett, hogy beszélgetnénk. Arra gondolok, hogy ha a vetítés fél kilenckor kezdődik, és a film majdnem kétórás lesz, addigra talán a legtöbb kocsmá és kávézó bezár, ha találunk is nyitva valami helyet, nem kell majd túl sokat beszélgetnünk. Ez egy kicsit megnyugtat.

– Milyen filmre is megyünk? – próbálom túlharsogni a zenét, mire Greg megint a rádióval kezd el babrálni, hogy lehalkítsa.

– Az a címe, hogy Fehér hús – válaszolja. – Ilyen sci-fi ízé. Valami olyasmiről szól, hogy az emberiség...

– Á, ne mondd el! – vágok közbe.

Lehajtom a napellenzőt, a beépített kis tükörben az ajkaimat bámulom, és próbálok észrevétlenül vicсорítani. A fogaim kissé sárgák. Erről eszembe jut, hogy dél óta nem gyújtottam rá, és pusztán a gondolattól megkívánom a cigit.

– Rágyújthatok? – töröm meg a csendet.

– Persze – bólint Greg, és leengedi az ablakot a jobbomon. Előveszem a Pall Mallt a táskámból, és rágyújtok. Igyekszem a kocsiból kifelé fújni a füstöt, de az új huzat és műanyag illatát lassan elnyomja a dohányszag, Greg mégsem teszi szóvá. „Szóval, ennyit a lázadásról...” Még mindig ez a dal szól. Jó lenne tudni, hogy melyik zenekar, de most semmi kedvem megszólalni.

Eljátszom, hogy nincs ehhez a városhoz semmi közünk, egyszerűen csak keresztülhaj-tunk rajta.

– Tetszett a film? – kérdezi Greg, ahogy kilépünk az utcára. Mindkettőnkől pattogatott kukorica illata árad.

– Furcsa volt – válaszolom, miközben cigarettát veszek elő. Próbálom meggyújtani, de nem gyullad az öngyújtóm. – Nincs tüzed, ugye?

Greg a fejét csóválja.

– Bocs – szólok oda egy lánynak, aki éppen akkor lép ki az ajtón –, nincs tüzed vélet-lenül?

A csaj összerezzen, mintha azt kérdeztem volna tőle, szülne-e nekem egy gyereket. Valamit motyog az orra alatt, talán azt, hogy „nem dohányzik”, és lelécel. Végül egy közelben lődörgő csövest szólítok meg.

– Elnézést – mondom hangosabban, mert valamiért minden hajléktalanról azt hiszem, hogy nagyot hall –, tudna tüzet adni?

– Magának bármit – válaszolja kaján mosollyal az arcán, és előkotor a belső zsebéből egy összelapult gyufásdobozt.

– Baszki, végre! – sóhajtom, és úgy szívok bele a cigibe, mintha egy mély levegőt vennék. – Menjünk még valahova? – kérdezem, és szinte azonnal meg is bánom. Bár, egészen fel vagyok dobva valamiért. Arra gondolok, hogy ha Greg megpróbálna rám mászni hazafelé, talán még hagynám is neki. De tudom, hogy nem fog. Talán egy puszi-hoz lesz csak bátorsága. Azt hiszem, Greg nemhogy lánnyal nem volt még soha, de még csak nem is csókolózott. Őszintén szorítok neki, hogy ma este összejöjjön.

– Még mindig nem mondtad meg – mondja, mikor visszasétálok hozzá. A hátát a fal-nak veti, próbál laza lenni, de fogalma sincs, hogy most mi legyen.

– Mit nem mondtam meg?

Greg hanyag mozdulattal megkocogtatja bal válla fölött az épület falát, rajta a plaká-tot, amiről egy meggyötört arcú, baseballsapkás fickó bámul rám. Az alak feje fölött vér-vörös felirat: *Fehér hús*.

– Ja, tényleg – habogom. Fogalmam sincs, mit válaszoljak neki. Igazából baromi unal-mas volt a film. – Volt az a jelenet, amikor az az óriási tömeg gyűlt össze a téren...

– Igen, még az elején – vág közbe egykedvűen. Látja rajtam, hogy egyáltalán nem érdekel az egész.

– Na, és az a főszer – folytatom valamivel lelkesebben –, amikor az emelvényről üvöltve kérdezte a tömeget, hogy „Mit akartok?“, azok meg ordítottak, hogy „békét és nyugalmat”.

– Jaj, igen! – mondja Greg zavartan, mintha egyszerre csak ő nem lenne képben. – Már ott figyeltelek, hogy nem leszel-e rosszul.

– Miért lettem volna? Na, mindegy. Szóval, mikor aztán erre meg az a fickó az emelvényen visszakérdezett, hogy „Mire vagytok képesek ezért?“, és a tömegből néhányan kiváltak, karjukon újszülött csecsemővel, és fel akartak mászni az emelvényre...

– Nehogy elférjek melletted! – mordul fel ekkor valaki a hátam mögött elhaladtában. Megfordulok, és rögtön felismerem, az a fickó, aki két sorral előttem ült a moziban. Körülbelül a film felénél mehetett ki, ha jól emlékszem.

– Kapd be! – vetem oda neki, bár tudom, hogy ezt már úgyse hallja meg.

Greg elneveti magát.

– Szóval, aztán elkezdtek az anyák a földhöz meg a falhoz vágdosni a saját újszülöttjeiket, és valamelyikük az egyik csecsemő vérével azt mázolta fel a falra, hogy „Öljétek meg a forradalmárokat!”

– Az a rész tetszett? – kérdi döbbszent hangon Greg.

– Hát, elég durva volt, igen – válaszolom.

Greg csak áll előttem, elhúzza a száját, mintha töprengene valamin, nekem meg eszembe jut az a szám, amit az autóban hallgattunk. Elkezdem dúdolni a refrént, és közben magamban énekelem rá, hogy „szóval, ennyit a lázadásról”.

– Menjünk még valahova? – szakítom meg a csendet. A hangomban idegességet érzek.

– Nem tudom – válaszolja Greg bizonytalanul. – Nyitva van még valami?

– Sétáljunk egyet – mondja végül. Bólintok, és azt mondom, oké, de baromira mehetnékem van már. Egy hajléktalan jön velünk szembe megint. Szerintem ugyanaz, akitől korábban tüzet kértem. A fickó néhány lépésnyire előttünk megtorpan, és követni kezd a tekintetével. Ez mégsem ugyanaz az férfi, állapítom meg.

– Kapd be! – üvöltöm neki is, és közben mélyen a szemébe nézek. Greg összerezzen, azt kérdezi, mi bajom van? A fickó előredől, néhány öklendezés után sárgás epét hány. Összefröcsköli vele a nadrágját.

– Nincs semmi bajom – válaszolom. – Csak ne bámuljon.

– Mi ütött beléd? – kérdezi megint.

– Ez a fickó halott – mondom neki.

– Miért, le akarod vadászni?

– Dehogy – nevetek fel, és megint érzem, hogy ideges a hangom. – Csak nézd meg az arcát!

Greg nem néz az öklendező hajléktalanra, mintha képtelen lenne elviselni a látványt. Persze megértem.

– Mit néznek rajta? – kérdezi, és most már mintha ő is ingerült lenne.

– Olyan, halott – mondom.

– Szerintem csak simán rosszul van, piás – szögezi le. Ahogy ezt kimondja, hirtelen én is megérezem az alkoholszagot.

– Mintha idegrángása lenne – jegyzem meg. Greg pedig belém karol, és finoman húzni kezd. Azt hiszem, más helyzetben nem lenne annyi bátorsága, hogy megérintsen.

Megkerüljük az egész épülettömböt. Mire visszaérünk, a csöves nincs már ott, csak egy sötétlő tócsa maradt utána. Kisvártatva egy fiú és egy lány jön velünk szembe. Amikor elhaladunk mellettük, nekik is odaszólok, hogy kapják be.

– Kapd be te is – válaszolja higgadtan a csaj. A fiú erre idétlenül elröhögi magát.
– Látod, ezek például élők – bököm oldalba Greget.
– Elmész a picsába! – szól utánunk a lány.
– Te, lehet, hogy neked keverték valamit a kóládba odabent – mondja nevetve Greg, és látom rajta, hogy most már ő is menne.
– Nemmm tudooooom – dudorászom. – Leheeeeet.

Úgy érzem, meg kéne magyaráznom neki, hogy miért játszom ezt az idióta játékot, hogy egyszerűen nincs más választásom, ha már egyszer nem visz el ebből a városból. Jólesik most azt mondani az embereknek, hogy kapják be. Ennyit a lázadásról. Aztán mintha ugyanarra gondolnánk, elindulunk a parkoló felé.

– Ne törődj velem! – töröm meg a csendet. – Tudod, csak a műtétem miatt van.

– Miféle műtét? – kérdezi döbbsenten Greg.

– Amigdala – válaszolom, majd kisebb hatásszünetet tartok. – Tavaly ültették be. – Előrehajtom a fejem, és a hajamat jobb kézzel felemelve a bal kezem középső ujjával próbálom kitapogatni a nem létező heget. – Lehet, hogy még látszik is.

– Az meg mi a franc? – értetlenkedik Greg, a tarkómon érzem a leheletét, miközben fölém hajol, hogy a nem létező heget megnézzem. Hallom a szuszogását, azt, ahogy mélyen beszívja a hajam illatát.

– Nem látom – mondja csalódottan.

– Mindegy, már benőtte a hajam – válaszolom, és felegyenesedek. Nem értem, miért hiszi ezt el. Tényleg csak pár napja vettük bioszon az amigdalát. Egyáltalán, miért hiszi el, hogy bármit is beültettek a fejembe. Miért nem gyanakszik? Miért nem kérdezi meg?

Teljesen más a csönd most kettőnk között, mint idefelé jövet. Már nem kérdezem meg Gregtől, hogy rágyújthatok-e. Még körbeautózunk néhány utcát, hátha nyitva találunk egy kocsmát vagy kávézót, de semmi.

A városból kifelé menet meglátok egy kivilágított reklámtáblát, amit idefelé nem vettem észre. Az áll rajta, „Öljetek meg!”, és egy öltönyös fickó kétségbeesett arccal bámul vissza róla a szemlélőre. Összerázkódom, előredőlök az ülésben, egy pillanatra behunyom a szemem. Mire újra felnézek, épp a tábla mellett haladunk el. A fickó ábrázata közelebről már nem is olyan kétségbeesett, és mintha a felirat is más lenne. „Öleljetek meg!”, hát persze.

– Ismered ezt a pasast? – kérdezi Greg, mikor észreveszi, hogy a visszapillantóból is a táblát nézem.

– Fogalmam sincs, hogy ki ez – válaszolom. – Miért, te tudod?

– Anyám főnöke.

– És mit akar anyád főnöke ezzel?

– Magányos. Ezt anyám mondta. Még Valentin-nap előtt rakatta ki, azóta itt van.

– És sikerült valakit felszednie? – kérdezem.

– Nem hiszem. Különben nem zaklatná anyámat nap mint nap.

– Mivel zaklatja?

– Azt nem tudom, de folyton hívogatja. Napközben, odabenn a munkahelyen meg *olyanokat* mond neki.

– Milyeneket? – kérdezem, és kezdek meglepődni magamon, hogy tényleg érdekel, hogyan akarja Greg anyját megdugni a főnöke.

– Hát, csak ilyen... – Greg hirtelen beletapos a fékbe, és visszavált egy kisebb sebességfokozatba. – Kurva nyúl – jegyzi meg higgadtan. Biztosan utálja a fickót, és szívesen kinyírná, de legalábbis szétverné a képét.

– Először azt olvastam, hogy „Ölj meg!” – mondom, és fogalmam sincs, miért mondom ki ezt hangosan is, mindenesetre látom, hogy tetszik Gregnek az ötlet.

Greg ugyanoda parkol le a lakásunk előtt, ahol korábban várt rám.

Ha most megpróbál megcsókolni, azt hiszem, hagyni fogom. Nincs jelentősége. Holnap úgysem tud majd a szemembe nézni, mintha szégyellnie kellene magát bármiért is. Végül csak egy puszit ad az arcomra. Elköszönök, és kiszállok a kocsijából.

A lépcső tetején, a bejárati ajtó előtt azonban eszembe jut, hogy Greg baromira elszúrta ezt a pillanatot. Na, nem a csók miatt. Egész este most lett volna először lehetőségünk igazán beszélgetni. Ettől nagyon felcseszem magam. Pedig semmi kedvem sincs – és nem is volt – beszélgetni vele. Visszanézek, és látom, hogy még mindig ott áll a kocsija a parkolóban. Lemegyek a lépcsőn, ő pedig leengedi az ablakot. Nem száll ki, csak néz rám odabentről. Mindkettőnk arcát narancsszínűre festi egy utcalámpa fénye.

– Mit is mondtál, te hova készülsz tovább menni? – kérdezem.

– Mármit mire gondolsz? – néz rám értetlenül. – Milyen suliba?

– Aha.

– Jogra – válaszolja unottan.

– Miért pont oda? – kérdezem.

– Fogalmam sincs – röhögi el magát. – Apám is azt végezte, nekem meg... *tényleg* fogalmam sincs, hová mehetnék.

– Nem is érdekel?

– Nem tudom – válaszolja zavartan. – Szerintem tökmindegy. Nem?

– És mit fogsz csinálni azután?

– Azután? Gondolom, ügyvéd leszek.

– De mit csinálnál legszívesebben – kérdezem, némi dühvel a hangomban.

– Semmit – feleli. – Nincs ötletem.

– Ez minden?

– Ez – válaszolja, és valamit magyarázni kezd az életről, hogy neki igazából teljesen mindegy az egész, hogy úgysem lehet néhány évnél tovább tervezni. Ilyeneket mond, meg azt is, hogy teljesen mindegy, mit végez az ember, mert később úgysem azt csinálja majd. Nagyjából eddig figyelek rá, a zenére koncentrálok, ami halkán duruzsol az autórádióból, és akkor hirtelen eszembe jut a csöves.

– És azt... – szakítom félbe Greget –, azt nem tudod véletlenül, hova tűnt? A csöves. Szerinted hova lett?

– Milyen csöves? – néz rám értetlenül.

– Az, amelyik ott volt a mozinál. Szerinted hova mehetett?

– Nem tudom.

– Hova tűnnek, ha befagy a tó?

– Milyen tó? – kérdez vissza, és látom, hogy fogalma sincs, mitévő legyen. Kinyitja a kocsiját, de megragadom kívülről a kilincset, és visszacsukom. Greg rémülten fürkészi az arcomat, de az is lehet, hogy inkább undorral. Képtelen vagyok megállapítani. Biztos jó ügyvéd leszel – mondom neki, és újra elköszönök tőle.

A bejárati ajtó előtt állok megint, és a kulcsot keresem a táskámban, amikor felmordul Greg kocsijának a motorja. Sebességbe kapcsol, és úgy porzik el, hogy most már biztos vagyok abban, hogy undort láttam az arcán. Lefogadom, holnap inkább be sem megy a suliba, csak hogy ne kelljen velem találkoznia. De igazából nekem mindegy is. Most egyedül az érdekel, mi lett a csövesrel. Sőt, hirtelen az összes hajléktalanról tudni szeretnék mindent.

A lépcsőházban az utolsó forduló előtt beelépek valami tócsába, amiről egyből tudom, hogy az alattunk lakó idős asszony széfolyt vizelete. De ez is hidegen hagy, mint bármi más, mert most csak a hajléktalanok érdekelnek, hogy hová mennek, ha befagy a tó.

Halkan nyitok be a lakásba, gondolom, anyám már biztosan alszik. De az is lehet, hogy még ébren van, csak úgy tesz, mintha aludna. Bemegyek a szobámba, felhajtom a laptop fedelét, bekapcsolom a gépet, aztán visszamegyek az előszobába, levetem a kabátom, a cipőt hanyagul rúgom le a lábamról. Ellenőrzöm, hogy bezártam-e a bejárati ajtót, azután eloltok minden lámpát. Marhára nem érdekel már, mit látott Greg az arcomon. Bizonyára egy rakás pénzt fog keresni jogászként. Vagy nem. Lehet, hogy az érettségig kitalálja, mit is szeretne valójában csinálni. Vagy nem. Mindegy is. Annyi biztos, hogy szép lassan elrohad majd az ő amigdalája is a fejében, ami viszont irtó szomorú. Pontosabban az lenne, ha érdekelne. De én most igazából csak egyetlen dolgot akarok tudni: hová lesz az a sok Greg, ha befagy a tó.

Leülök a gép elé, és rákeresek a neten erre a mondatra, de csak valami ócska regényrészletet dob ki találatként. Úgyhogy megnyitom a szövegszerkesztőt, és írni kezdek.

After the war is before the war, (részlet a térinstallációból), kidobott karácsonyfákból készített farkadok, rajz, Ernst Múzeum, Budapest, 2007

II. Vöröspulóverek és Jácintok

1.

A csöves már mélyen alszik a padon, mikor újra elsétálunk mellette. Imola szív egy utolsót a tőle kapott cigarettából, és anélkül, hogy elnyomná, a pad melletti szemetesbe pöccinti. A parkba csak tompán szűrődik be a városi forgalom zaja. Ez valamiért megnyugtat, olyannyira, hogy legszívesebben elfeküdnék a fűben valahol.

– Azt hiszem, a szüleim boldogtalanok – jegyzem meg halkán.

– Az előbb még azt mondtad, halottak – válaszolja Imola.

– Miért, mi a különbség?

– Hogy mi a különbség? – mosolyodik el. – Az élet és a boldogság között?

Ahogy minden egyes alkalommal, most is zavarba jövök attól, hogy visszakérdez.

Tudom, hogy hatalmas baromságokat beszélek.

– Hagyjuk – intem le végül.

– Ugyan már! Egyébként én sem tudom a választ. Ha jobban belegondolok, talán az én anyám se volt soha boldog. De valószínűleg soha nem is élt.

– Akkor te is látod ezt rajta? – kapom fel a fejem.

– Nem. Csak érzem. Őt is körbelengi az a szag, amiről beszéltem. Ráadásul azt is érzem, hogy anyám engem okol a boldogtalanságáért, azért, hogy valójában soha nem élt igazán. Pedig apámat kéne. Csak hát ő nincs itt. Vagy talán épp az lehet a baj, hogy mindig itt van.

Imola arca teljesen megváltozik beszéd közben. Mintha több évet öregedett volna.

– Szerinted a szüleid szeretik még egymást? – kérdezi.

– Lövésem sincs – felelem.

– Az én anyám még mindig szereti apámat.

– Ez szép dolog.

– Francokat! – vágja rá, majd kis gondolkodás után folytatja. – Anyám hálósobája közvetlenül az enyémmel van. Néha hallom a falon át, ahogy dugnak a pasijával.

– Sajnálom.

– Azt, hogy dugnak? – néz rám döbbenten. – Én nem sajnálom. Anyám szép pillanatokot él át ilyenkor. Már azt is megérezem a falon keresztül, ahogy visszafojtja a lélegzetét az orgazmusa előtt. De közben gondolatban egyre csak apám nevét hajtogatja. Néha, amikor már nem bírom hallgatni, lemegyek a konyhába. Ülök, és bámulok magam elé. Nem sokkal később anyám is lejön a lépcsőn. Zilált, a haját próbálja rendbe tenni. A legtöbbször egyszerűen kontyba tűzi... Ilyenkor érzem a hajlataiból áradó izzadságszagot, amibe belevegyül az elvesztegetett lehetőségek bomlásszaga is.

– A fejek az elélvezés után a legtisztábbak – teszi még hozzá. – Olyankor senki nem agyal bevásárló listákon, vagy épp azon, hogyan is ölje meg magát.

Miközben Imolát hallgatom, Vöröspulóvert látom felénk közeledni. A park túlsó bejárata felől jön. Gondolom, ő is ellőgta az első órákat. Imola felszisszen, amikor észreveszi őt. Ha csak teheti, kerüli Vöröspulóvert. Egész jól indult a kapcsolatuk, amíg Vöröspulóver bele nem zúgott Imolába.

Vöröspulóver régebben verseket írt. Több versében is idézett Rimbaud-tól, hozzá hasonlóan úgy tervezte, érettségi után ő is felhagy a költészettel. Igaz, egy sorát sem tudnám felidézni, de azt hiszem, egész jó verseket írt. Imola szerint az igazán jó versekre

nem is emlékszik az ember, egyszerűen csak feloldódnak a vérében, és aztán ott keringnek a szervezetében élete végéig.

– Nem megyünk el valahova? – kérdezi Vöröspulóver köszönés helyett.

– Már most is *valahol* vagyunk – jegyzi meg epésen Imola. Látom rajta, hogy legszívesebben elküldené a csajt a francba. Ritkán látom őt ennyire feszélyezettnek. Pedig Vöröspulóver miatt igazán nem kellene. Azt hiszem, ő az egyik legjelentéktelenebb ember az univerzumban.

Mostanság sokat gondolok Vöröspulóverre esténként. Főleg azokon a napokon, amikor irodalomórán a tanár felkéri, hogy olvassa fel valamelyik versét. A felolvasásait általában tapsvihar fogadja. Ilyenkor arra gondolok, talán nekem is költőnek kéne lennem. Nem azért, hogy nekem is tapsoljanak. Egyáltalán nem irigylem őt. Űgyis Vöröspulóver a *költő* mindenki számára. Egyértelmű, hogy híres irodalmár lesz egyszer. Neki nincs szüksége szuperképességekre. Tud bánni a szavakkal. Ha épp akkor hívják ki felelni, amikor egy kukkot sem tud a leckéből, kidumálja magát. Neki aztán tényleg mindegy, miről szól az üres fecsegés, az integrált egyenletekről, mitózisról, vagy épp Kantról. Viszont minden ilyen próbálkozásán érezni lehet, hogy tele van elfojtott mondandóval. Talán pont ebből tudom, hogy mindig is több lesz nálam: neki velem ellenben van mit mondania, így esélye is arra, hogy valami jelentőset alkosson az életben. De végül majd mindketten ugyanúgy eltűnünk a rohadt nagy jelentéktelenségünkkel, csak éppen Vöröspulóver még előtte *megpróbálja*.

– Menjünk a Hordóba! – javasolja lelkesen, ügyet sem vetve Imola gorombaságára.

Ehhez meg aztán nekem nincs semmi kedvem. A sulinkhoz közeli Hordó az egyik legócskább kocsmá a városban. Hétköznap délelőttöként is tele van baltaarcú munkanélküliekkel. Mindegyikük munkásruhát vagy kezeslábast visel, mintha épp a melóból jönnének, de mindennap, nyitástól zárásig a sörük fölött ülnek. És bár a tulaj már rég nem dohányzóvá tette a helyet, az mégis az olcsó dohányfüsttől bűzlik. Az emberekből jön. Lehet, hogy nem is a ruhájuk, vagy a lehetetük ennyire áporodott, hanem a pórusaikból *okádják* ki ezeket az ocsmány szagokat. Egyáltalán nem lepődnek meg azon, ha egyszer belépve az asztaloknál és a bárpultnál nem látnék mást, csak emberméretű, filterig leégett cigarettacsikkeket, melyekből az életben nem szívott soha senki egy slukkot se.

Átvágunk a zebrán. Közben ide-oda kapkodom a fejem, mert attól félek, összefutunk anyámmal. Azt hiszem, most már én is dühös vagyok Vöröspulóverre. Soha korábban nem szerettem volna annyira kettesben lenni Imolával, mint most. Ráadásul egész úton egy szót sem szólunk egymáshoz. Azt is baromi furcsának tartom, hogy egyáltalán hozzánk szegődött. Az osztálykirándulás óta alig beszéltek Imolával, sőt, Vöröspulóver kifejezetten kerüli őt.

– Ezt add oda neki, légyszí! – jött oda hozzám nem sokkal az után, hogy Imolával elhídegült a kapcsolatuk, és a kezembe nyomott egy összehajtogatott füzetlapot.

– Add oda neki te! – válaszoltam, és az üres pad felé böktem, ahol Imola szokott ülni.

Ettől iszonyúan begyulladt, azt mondta, nyugodtan beleolvashatok, nincs benne semmi különös. Csak adjam oda neki, mert én amúgy is jóban vagyok Imolával.

– De mi ez? – kérdeztem, miközben széthajtogattam a lapot. Vöröspulóver egy Villon-verset másolt le valahonnan, gyöngybetűkkel.

– Ezt még nem vettük – mondta zavartan. – Ballada a kalózok szeretőjéről.

– Látom – vágtam rá, és elolvastam néhány sort. „*a tengert nézte gonosz mosolyával, hol város előtt egy hajó állott, nyolc ágyúval és tizenhét vitorlával*”. Ez a sor valamiért alá volt húzva, és lejjebb még egy szó: „Mind!”

– Akkor odaadod neki? – kérdezte türelmetlenül.

– Oké, persze – válaszoltam. Azzal ott is hagyott.

Mégis majdnem elfelejtettem átadni a lapot, csak hazafelé, a buszon jutott eszembe. Imola némán elrakta Vöröspulóver üzenetét, és soha többet nem beszélt róla.

A Hordó most is azokkal a kifacsart lelkekkel van tele, mint általában. Legtöbbjük a pult fölötti, elnémított tévét bámulja.

– Egy nagysört lesz szíves! – lép oda elsőként Imola a pulthoz.

– Ne hülyéskedjete már, gyerekek – röhögi el magát a csapos –, még csak délelőtt fél tíz van! Amúgy meg hány évesek is vagytok?

– Akkor egy kissört – válaszolja Imola higgadtan.

– Ne bassz már! – sziszegi Vöröspulóver. – A suliban kiszúrják, ha berúgsz.

Imola válaszra se méltatja. Kér még egy doboz cigit a csapostól, és otthagy minket. A kocsma túlsó végében ül le, az egyik ablak melletti asztalhoz.

Vöröspulóverrel Kofolát kérünk. Hosszú, kínos csendben feszengünk egymás mellett, míg a pultos kicsapolja. Arra gondolok, hogy ő az egyetlen lány az osztályban, aki semmit nem változott az évek alatt. Bár már rég nem hordja azt a kinyúlt, vörös pulóvert, amit elsős korunkban szinte minden nap, és amiről a becenevét is kapta, mégis ugyanaz a csaj áll előttem, aki négy évvel korábban is volt.

Mire megkapjuk az italunkat, Imola már félig kiitta a sörét. Az ablakon át a járókelőket bámulja.

– Nektek most milyen órátok lenne? – kérdezi unottan Vöröspulóver.

– Fogalmam sincs – vonom meg a vállam.

Persze, mondhattam volna azt, hogy matek, vagy infó. Ezekről az órákról, ha csak tehettem, ellógtam. Teljesen hülye vagyok mindkettőhöz. Nem úgy, hogy az ember valamit nem tud, aztán leül, megtanulja, és többé nem lesz hülye. Én úgy vagyok teljesen sötét, hogy még különórákat is vettem. Egyszerűen nem vagyok képes felfogni ezt a két tantárgyat. A tanár persze rendes velem, amikor időnként a táblához hív egy két és fél méter hosszú integrálegyenlethez. Semmi gond, Viktor – mondja higgadtan, úgy egy örökkévalóságnyi csönd után. – Szerintem te ezt képes lennél megoldani, csak zavarban vagy.

– Persze, csak valami belement a szemembe, tanárnő, egy pillanat – válaszolom általában, közben azon gondolkodom, mennyi háromszor négy.

– Azt hiszem, most jön ki Bukowski a vécéből – súgja izgatottan Vöröspulóver.

– Hú, akkor most tutira elszabadul a pokol – jegyezi meg gúnyosan Imola, és lehúzza az utolsó korty sört.

A fickó, aki tényleg úgy néz ki, mint Bukowski, legalábbis az arca épp olyan, mintha gyerekkorában egy botmixert toltak volna a képébe, odajön az asztalunkhoz.

– Bocsá... – harapja el a szót, miközben nagy erőfeszítések közepette visszanyeli a hányását. – Bocsánat, fiatalság – fut neki újra, és rátehénkedik az asztalra.

Mindhárman úgy nézünk rá, mint egy féregre, ő meg csak elbámul a fejünk fölött, és próbál stabilan megkapaszkodni az asztalban.

– Ti hova jártok? – kérdezi krákogva. – Mik lesztek?

Imola és Vöröspulóver összenéznek, de nem válaszolnak. Eszembe jut Imola előbbi mondata, és ettől összeugrik a gyomrom, úgy érzem, itt tényleg bármelyik pillanatban elszabadulhat a pokol. Hogy ez a fickó mindjárt elkezd taperolni valamelyiküket. És akkor majd, ahogyan a filmekben is lenni szokott, fogok egy sörösüveget, szétverem az asztal élén, és a fickó torkának szegezem.

– Nézze... – mondom halkán, de a fickó közbevág.
– Gimnazisták vagyok, mi? – kérdezi, közben a mutató- és középsőujjával hadonászik felénk.

– Azok – válaszolom kurtán.

– Ó! – görbül le a szája. – Hát, ezt nagyon sajnálom.

– Mi a francot kell ezen sajnálni?! – csattan fel Imola.

– Hát, csak azért... – inti le az öreg, de a mondatot már nem tudja befejezni, mert a csapos átkiabál neki a terem túlsó végéből, hogy hagyjon békén minket, a bűdös francba. A fickó elhallgat, de nem megy el, csak lehorgasztja a fejét, és a taknyot szívogatja az orrában.

– Te nem ismeresz engem, igaz? – néz rám kis idő múlva, de a feje ismét lehanyatlik, mintha mély álomba zuhanna vissza.

– Maga Bukowski, nem? – kérdezem zavartan.

– Kérem? – kapja fel a fejét ismét.

– Bukowski, a költő. Nem maga az? – ismétli meg helyettem Vöröspulóver.

– A nagy bűdös francokat! A bácsikád vagyok – mondja a szemembe nézve.

– Jaj, maga az, aki kivágta a szűnyoghálót, és megszökött anyám nővére elől.

– Ez van, baszki – vonja meg a vállát, és egy doboz cigit kotor elő a bal mellzsebéből.

– Az ember sose lehet eléggé felkészülve arra, hogy boldoggá érzszakolják.

– Az nagyon rossz lehet – felelem.

– Hát, nem könnyű – mondja. – De ezt nem most fogjuk megdumálni.

– Nekem az is jó, ha összefoglalja két mondatban.

– *Csak jel vagyunk, s mögötte semmi* – húzza ki magát. – Ez így érthető, nem?

– Ez Keats! – vágja rá Vöröspulóver. A bácsikám elvigyorodik, és csóválja a fejét.

– Mondtam, hogy ezt nem most fogjuk megdumálni. Gyertek vissza pár év múlva. Én itt leszek.

– Jó, akkor Byron – erősködik Vöröspulóver.

Az öreg csak legyint, a csapos meg újra odaszól neki valamit a pult mögül.

– Megyek – mondja. – Megyek! *Nehézléptű az idő, de világra hozza majd az igazságot*, gondolom.

– Ne menjen el! – szólal meg Jácint az öreg háta mögött.

Fogalmam sincs, mikor érkezhettek. Egyikünk se látta belépni az ajtón, mintha csak ott termett volna. Vigyorogva kezet ráznak az öreggel, úgy, mint akik évek óta ismerik egymást.

Nem sokkal később a bácsikám és Jácint leülnek a szomszédos asztalhoz. Nekem pedig akaratlanul is eszembe jut az első általános iskolai farsangi bál, amin muskétásnak öltöztem.

Anyám a mélykék színű ponchóját alakította át nekem köpennyé, amire egy gyűrött keresztet is varrt. A poncho a bokámig ért. Amíg nem csatoltam fel hozzá a műanyag kardot, és nem vettem fel a nagyapámtól kunyerált kalapot, úgy néztem ki benne, mint egy szerzetes. Aznap pedig rajtam kívül szinte minden fiú Batmannek vagy Zorrónak öltözött. Persze, próbáltam elmagyarázni, kik is voltak a muskétások, és hogy valójában ők is az igazságot védtek, meg ilyenek, de sehogyan sem illetttem a többi gyerek elképzeléseibe, akik pont a kizsákmányoló nemesség, vagy Joker ellen szerették volna felvenni a harcot. Egyébként az egyetlen srác, aki Jokernek öltözött, váratlanul hasmenést kapott, így a tanító hazaküldte.

Atyám, ön miért nem táncol? – kérdezte az osztályfőnököm, miután levonultunk a tornaterembe. D'Artagnan grófja vagyok, nem holmi szerzetes, maga földtűró paraszt!

Az osztályfőnököm Jácint anyja volt. Jácint, hogy megtorolja az anyját ért sérelmet, csapatba szervezte az összes sötét lovagot az osztályunkból, így legalább egy tucatnyi igazságosztóval kellett párbajt vívnom a nap végén.

Jácint anyja több hónapra különültetett a leghátsó padba. Végül mindketten megfedkedtünk a történekről, és miután már lejárt a büntetésem, akkor is a leghátsó padban maradtam, egyedül.

– Amúgy Hölderlin – vetem oda Vöröspulóvernek.

– Tényleg, baszki! – kiált fel.

Próbálok nem odafigyelni arra, miről dumálnak Jácinték a szomszéd asztalnál, de képtelen vagyok ignorálni a bácsikám krákogó hangját.

Jácintnak is elmondja a *Mnémoszüné* első sorát, majd beleiszik a sörbe, amit Jácint rendelt neki, és mivel látja, hogy a fiú érdeklődő, elmondja az egész verset. Jácint csak mosolyog, aztán mond valamit Istenről és a kvantumfizikáról, amire Vöröspulóver cinikusan felhorkant.

– Jól van, gyerek, de nem hiszem, hogy ennek bármi köze is lenne a vershez – mondja a bácsikám. Jácint zavartan mosolyog, azt hiszem, ő is meg van győződve arról, hogy Istennek semmi köze a világegyetemhez. Lehet, csak a dugót keresi, amit kihúzhat, hogy az egész mindenség szép lassan lefolyhasson. És lehet, hogy akkor minden visszafelé történne. Mondjuk, meg nem törtéنتé lehetne tenni azt is, hogy három éve lefeküdtek Vöröspulóverrel, amire a lány úgy gondol, hogy attól kezdve nem tud igazán jó verseket írni.

Az a kirándulás egyébként baromi nyomasztó volt szerintem. Nem tartom meglepőnek, hogy néhányan képtelenek voltak józanul elviselni az egészet. Emlékszem, hogy Vöröspulóver a hátam mögött időről időre azt sóhajtozta, hogy neki *muszáj* innia.

– Tisztára, mint Csernobil, baszki! – mondta, amikor megláttuk a szállásunkat. Szürke, ötemeletes épülettömb volt, legalább ötven éves lehetett. A homlokzatán valami omladozó virágnév volt látható.

Úton odafelé, a buszban átható alkoholszag terjengett, mintha az emberek tiszta szeszt vedeltek volna egész úton. Elképzelésem sincs, hogy miért nem csinált valamit az osztályfőnökünk. Talán egyszerűen csak próbált tudomást sem venni az egésztől. Igazából én is csak akkor vettem észre, mikor végre kiszállhattunk, és mélyet szíppant-hattam a friss levegőből. Ha valaki rágyújtott volna útközben, lehet, hogy berobbant volna az alkoholgőz. Még szerencse, hogy Fifi kitepte Tom szájából a cigarettát, amikor rákanyarodtunk az autópályára.

Fift csak én és Imola hívtuk így. Imola szerint úgy nézett ki a lány a dús, göndör hajával, mint egy pudli. Fifnek nem volt semmilyen szuperképessége. Imola szerint az egyedüli dolog, ami ment neki, az a be- és kilégzés. Másra nem is igazán volt szüksége. Fifi az egyetlen ember az osztályban, akinek nincsenek gondolatai, mondta Imola. Kérdeztem, hogy ezt hogyan érti, amire azt felelte, hogy valahányszor Fifi szemébe néz, csak tücsökciripelést hall. Aztán elnevette magát. Szóval, minden jel szerint csak hülyéskedett.

Fifi, és barátnői jelentették az osztály fiúi számára a *nőket*. Persze, volt rajtuk kívül még egy tucatnyi lány. De a jelek szerint azok nem igazán érdekeltek senkit sem. A legtöbb fiú Fifivel szeretett volna lefeküdni. Fifi után következhetett a *maradék* három-négy csaj, akiknek már a nevére sem emlékszem. Igazából nem is számít, hiszen ők egytől egyig mind Fifik voltak. Maguk is csak arra vágytak, hogy Fifik lehessenek. És a gimnáziumi négy év alatt ez többé-kevésbé sikerült is nekik. Akár össze is lehetne őket gyúrni egy figurává.

Vöröspulóver Fifitől kapta későbbi csúfnevét. Fifi nem tudta elképzelni, hogyan képes valaki állandóan ugyanabban a kinyúlt vörös pulóverben járni. Ezért kezdte el a lányt

Vöröspulóvernek szólítani, noha akkor valójában még abban sem volt biztos, hogy Vöröspulóver egyáltalán lány.

Azt hiszem, a legtöbb fiú számára Vöröspulóver akkor kezdett el nőként létezni, amikor a szálláshelyre való megérkezésünk után lementünk a partra, és mindenki fürdőruhára vetkőzött. Vöröspulóvernek szikrázó fehér bőre volt, amire fehér alapon fekete pöttyös fürdőruhát öltött. Távolabbról csak a fekete pöttyöket lehetett látni, aminek köszönhetően a lány olyan látványt nyújtott, mintha egyes részeit kicenzúrázták volna. De mást is észrevehettek azok, akik alaposabban megfigyelték. Vöröspulóvernek éppen olyan izmos combjai voltak, mint Fifinek, és épp olyan lapos hasa.

Arra ébredtem, hogy valaki az ajtón dörömböl, és részegen azt ordítozza: mindenki le a partra! Elképzelésem sincs, ki lehetett az. Greg, akivel egy szobában aludtam azon a kiránduláson, átfordult a másik oldalára, közben hangosan káromkodott, de alig néhány másodperc múlva újból mély álomba merült. Néhány órával korábban ő is holtészegesen támolgott be az ajtón, és ruhástul zuhant az ágyba.

Olyan hajnali három lehetett.

Azt gondoltam, ha az a valaki tudta volna, hogy én is abban a szobában lakom, talán nem dörömbölt volna be. Pedig én le akartam menni a partra, annak ellenére, hogy senki sem hívott.

A földszint és az első emelet közötti lépcsőfordulóban ültek, Imola vigasztalóan karolta át Vöröspulóvert. Nem értettem, mi történik. Néhány órával korábban Vöröspulóver épp olyan részeg volt, mint Greg. Faltól falig dülöngélve közlekedett a szálloda szűk folyosóin, és akárki jött szembe vele, azt átölelte. Soha senki nem látta őt ilyen állapotban azelőtt.

– Gáz van? – kérdeztem halkán Imolától, ahogy odaértem hozzájuk. Egy pillanatra nézett csak fel, de nem válaszolt. Közben Vöröspulóver újból felzokogott.

Nem tehettem mást, otthagytam őket. Odalent a hallban már nem találtam senkit, kihalt volt az egész épület. Egyedül indultam le a partra a gyéren megvilágított utcákon.

Mire odaértem, a fél osztály a vízben lehetett, sikoltoztak, ordibáltak. A parton állva néztem, ahogy a sziluetjüket megvilágítja a Hold, és a túlparton álló világítótorny villogzó fénye. Láttam, ahogy Fifi lecsatolja a melltartóját, kihajítja a partra, és nemsokára még néhány lány követi. Aztán a fiúk következtek, a vízben lehúzták nadrágjaikat, és egyenként a part felé hajították őket. Mindenkinek jó kedve volt, és én nem mertem bemenni a vízbe közéjük.

Elsétáltam a part mentén, és amikor már csak tompán hallottam a hangjukat, levetköztem. Meztelenül álltam a parton, nem féltem attól, hogy bárki is megláthat. Lassan bementem a vízbe. Addig sétáltam befelé, amíg a víz a tarkóig nem ért, és akkor újra megéreztem azt a minden mástól különböző, összetéveszthetetlen *hideget*, amit reggelente szoktam érezni anyám és apám beszélgetéseit hallgatva.

Papucsokba bújtatott lábak vettek körül, és én mindegyik papucsról tudtam, hogy kihez tartozik. Egy kék szíjjal körbevont, vastag parafapapucsot kerestem, Jácintét, de azt nem találtam.

Végül elrúgtam magam, és úszni kezdtem. Fogalmam sincs, hogy honnan jött az ötlet. Elhatároztam, hogy átúszom a túlsó partra, és megnézem a világítótornyot. Sosem láttam világítótornyot közelről, de már eleve azt gondoltam, úgyszólván kiábrándító lesz. Még a táv felét sem tettem meg, amikor visszafordultam. Nem a fáradtság miatt. A gondolat, hogy csak úgy átúszsam a folyót, szinte teljesen eltűnt, helyette belém fészkelte magát egy másik. Hogy ott is csak ugyanazt találom majd: a semmit. Aztán arra gondoltam,

hogy igazából nem is a parton szeretnék lenni, hanem a vízben, a többiek között. Úgyhogy kimásztam, megtöröltem magam a pólómmal, és visszasétáltam a szállóhoz.

Imola és Vöröspulóver még mindig ott ültek a lépcsőfordulóban, egymásba karolva csókolóztak. Elsurrantam mellettük, felmentem a szobámba, és végigdőltem az ágyamon. A víz hidegét még órákon át éreztem a tarkómon.

Imola hangja rángat vissza a jelenbe, azt mondja, mehetnénk lassan.

– Felőlem oké, csak ezt itt még megiszom – felelem.

Feltápászkodik az asztaltól, és odamegy a bácsikámhoz.

– Szerintem Hölderlin verse egy baromi nagy tévedés – mondja.

– Persze hogy tévedés – válaszolja kelletlenül a bácsikám, miután félbeszakították a beszélgetésüket Jácinttal. – De attól még lehet benne valami.

– Én nem akarok hinni ebben – jelenti ki higgadtan Imola.

– Pedig úgy néz ki, hogy te is csak egy árnyjáték vagy. Biztosan játszottál már olyat, hogy a zseblámpa fényébe tartott kezeddél állatokat formáztál. Na, ez a kivetített forma vagy te. Csak éppen úgy tűnik, hogy a kéz, ami megformáz, valójában nem is létezik.

– És maga mit csinált, amikor erre rájött?

– Fogtam egy konyhakést, kivágtam az ablakon a szúnyoghálót, és megléptem – feleli a bácsikám.

– Miért nem használta az ajtót?

– Ez menekülés volt. Valahonnan tudnia kellett az asszonynak, hogy nem megyek vissza többet.

– Írhatott volna egy levelet – jegyzi meg Imola.

Nec Plus Ultra, névjegykártya, Maybe 2 - PLAN-WORKS c. kiállítás és szimpózium (megvalósulhatatlan művek), Gyárfás Jenő Képtár, Sepsiszentgyörgy, 2007

– Oké, te nyertél! – csattan fel az öreg. – Rettenetesen összeszartam magam attól, hogy olyanná tettem magam, amilyené soha nem akartam válni.

– Nem akart apa lenni?

– Hát, *rohadtul* nem.

– Tudja mit, ez egy elég pocsek sztori ahhoz képest, hogy akár egy főgonoszt is eljátszhatná benne. Tönkretette a felesége életét, és még egy rendes indokot se talált hozzá.

– Legközelebb ügyesebb leszek – mondja bácsikám.

– Legközelebb nem hívom meg szerepelni – vágja rá Imola, és otthagyja a bácsikámékat.

Odakint az utcán alig teszünk pár lépést, mikor Vöröspulóver hirtelen megtorpan.

– Nála van, baszki! – mondja ziláltan.

– Micsoda? – kérdezem.

– A fürdőruhám! A fekete pöttyös, ami az osztálykiránduláson volt rajtam – válaszolja histérikusan. – Vissza kell kérnem tőle.

– Nyugodj meg – próbálja csitítani Imola, és a lány vállára teszi a kezét. – Nem a bugyidban hordod a superképességedet.

– Hagyj már ezzel a baromsággal! – inti le Vöröspulóver, és még mielőtt Imola bármit is válaszolhatna, visszarohan a Hordóba.

– Szerintem ne várjunk rá – mondja Imola, és cigit vesz elő. Miután meggyújtotta, elindulunk a sulifelé.

2.

– Ezt még elszívom, aztán mehetünk – fújom a füstöt Vöröspulóver felé. Pedig egy szót se szólt, hogy mehetnénk már. Látom rajta, hogy indulna, de nem mondaná az istennek sem, csak néz rám, és közben igazgatja a táskája pántját, ami épp lecsúszni készül a válláról.

– Néha tényleg Jézusra hasonlítasz – szólal meg halkán. – Csak neki sosem volt üres a tekintete.

– Miért, honnan a fenéből tudod, hogy milyen volt Jézus tekintete? – vágok vissza.

– Csak mondom, sose látni ezt rajta – motyogja Vöröspulóver.

– Mert sohasem olyanra mázolja – mondom. – Jézusnak könnyű dolga van. Az én képemet nem olyanra festették.

– Nem akartalak megbántani – mondja halkán.

– Az én hibám. Néha hajlamos vagyok bedőlni ennek, hogy tényleg rá hasonlítok. De tudom, hogy nem. Anyámra hasonlítok. Az ő tekintetét örököltem.

– És az övét ki festette üresre?

– Apám.

– Akkor gyűlölöm apádat – feleli erre, és megint megigazítja a szíjat a vállán.

– Látod, ezzel te máris közelebb kerültél hozzá érzelmileg, mint én.

Erre már nem tud mit mondani, valami műanyagdarabot kezd el piszkálni a lábával, ami előtte hever a földön. Csak mi ketten állunk a buszmegállóban, nekem meg semmi kedvem órára menni ma reggel. Rá akarom beszélni Vöröspulóvert, hogy helyette ülünk be inkább valahová. Látom, hogy nincs sok kedve hozzá, bár tudom, hogy ő is szívesebben lógja el az első két órát.

Útközben elmesélem az előző esti mozizást Greggel. Elmondok neki mindent, azt, hogy végül is egész jól sikerült az este, és habár a film baromi unalmas volt, utána beül-

tünk egy kávézóba dumálni, aztán hazavitt. Vöröspulóver meg hallgat végig, csak néha mond egy ahá-t vagy ühü-t.

– És fogtok még találkozni? – kérdezi végül.

– Persze – mondom. – Majd bioszon.

Erre nem mond semmit, csak erőltetetten felnevet. Igazából örülnék neki, ha beszélne hozzám, annak még inkább, ha kérdezne a tegnap estéről, de azzal is beélném, ha legalább egy picit féltékenynek látszana.

– Ide menjünk be – mondom, mikor a Hordó elé érünk. – Tényleg baromira semmi kedvem most órára menni.

Tanácsstalanul néz rám egy pillanatig, végül megvonja a vállát.

Odabent néhány melósforma fickó üldögél, meg néhány velünk egykorú srác. A csapos nem kérdezi meg, mit kérünk, csak bámul ránk.

– Két nagysört, legyen szíves – szól oda neki Vöröspulóver. A csapos alig észrevehetően bólint, és elővesz a pult alól két poharat.

– Kiviszem – mondja halkan.

Leghátul ülünk le, egymással szemben. Előveszem a cigimet, és rágyújtok. Vöröspulóvert is megkínálom, vesz egy szálat a dobozból. Alighogy beleszívok, a csapos megjelenik mellettünk, és leteszi elénk a söröket, kicseréli a szomszéd asztalon a hamutálakat, majd elviharzik.

– Amúgy erről írhatnál egy verset – szólalok meg.

– Miről – néz rám Vöröspulóver.

– Anyámról, meg az arcáról.

– Egyébként Jézusról írtam verset idefelé jövet – válaszolja. – Vagyis egyelőre csak fejen van meg, majd később leírom.

– Ez eléggé hülyén hangzik – jegyzem meg. – Szerintem hagyni kéne Jézust a picsába.

– Hagyom, persze, csak úgy éreztem, hogy nekem is kell egy. Tudod, ez olyan, mint amikor Fifiék meglátnak valamit az Avon katalógusban.

– Miért, Jézust nem lehet Avon katalógusból rendelni? – nevetek fel.

– Nem tudom – válaszolja, és belekortyol a sörébe. – Majd elkérem tőlük, és megnézem.

– Na, és hogy van a vers? – kérdezem.

– Félek, hogy te vagy Jézus, és szívem a kenyér.

– Ehhez tényleg rendelhetsz valamit a katalógusból – válaszolom. – Simán el tudok képzelni mellé egy dinnye ízű szájfényt.

Erre elneveti magát, és azt mondja, ő az Aloe Verás balzsamra gondolt.

– Nem, ahhoz túl nyomasztó – mondom, és én is megeresztek egy mosolyt.

Pedig két éve még Vöröspulóver is használt dinnye ízű szájfényt, amit képtelen vagyok felfogni, mert utálja a dinnyét. De a dinnyeízesítésű dolgokat imádja. Nem eszi meg az epret sem, de az epres rágót meg az epres joghurtot igen. Nem iszik kávé, vagy ha mégis, akkor telepakolja cukorral, de a kávésekszet letolja bármikor.

Igazából Vöröspulóver sem Istenben, sem pedig Jézusban nem hisz. Az ördögben se. De azért a kedvenc regénye *A Mester és Margarita*, és bár semmi kedvem nem volt hozzá, addig csesztetett, amíg el nem olvastam. Amikor pedig elolvastam, folyton azzal jött, hogy „milyen jó volna, ha egyszer csak itt is megjelenne az ördög, és mehetnénk boszorkánynak a bűdös francba”.

És most írt egy *Jézus ízesítésű* verset.

Azt hiszem, szerelmes vagyok Vöröspulóverbe, és talán ő is szerelmes belém, bár ezt sosem tisztáztuk. Az egész sztori megtorpant valamikor két évvel ezelőtt, amikor az osztály-

kiránduláson megcsókolt. Egészen váratlanul történt, és az egészből tényleg csak a dinnye ízű szájfényre emlékszem, amit azóta már nem is használ. Ha belegondolok, a dolgot megelőzőleg nem is volt köztünk semmilyen kitapintható érzelem, nem lehetett azt a zavarodottságot sem észlelni, amit általában „vibrálásnak” vagy „kémianak” szoktak nevezni.

Vöröspulóver a kiránduláson egész nap a barátaival lógott, akik közé én sohase tartozhattam, annak ellenére, hogy egy osztályba járok velük. Azóta persze már Vöröspulóver sem tartja velük a kapcsolatot, de azt hiszem, Vöröspulóver új barátai közé sem tartozhatnék, mint ahogyan ő sem része az én baráti körömnek. De azon az osztálykiránduláson még nagy volt közöttük az összhang: szinte állandóan együtt voltak, együtt mentek be a vízbe, és együtt is jöttek ki, együtt szárítottak a napon, még a mosdóba is együtt jártak.

Én mindig is utáltam másokkal vécére járni, másokkal enni, vagy épp fürdeni, úszni. Nem azért, mert szeretek egyedül lenni, egyszerűen csak utálok hallgatni azt, ahogy mások vizelnek, nézni, ahogy rágnak, és rühellem azt is, ahogy úsznak mellettem, és locsolják a vizet egymásra. Szerintem ez teljességgel természetes.

Azt terveztem, hogy éjjel, amikor már üres az egész strand, kiszököm a szállásunkról, és a közeli világítótornyba is feljutok majd valahogy. Délutánra járt már, egyedül feküdtem a napon, amikor árnyék vetült rám. Vöröspulóver állt fölöttem.

– Te nem unatkozol egész nap? – kérdezte.

Valami olyasmit válaszoltam, hogy nincs időm unatkozni: napozok.

– Miért nem jössz be te is? – kérdezett megint.

– Majd később – mondtam. – Nincs kedvem ilyenkor, könnyen leégnék a vízben.

– Aha – mondta. – Van egy könyvem – tette hozzá. – Itt hagyom neked.

– Kösz, nem kell – válaszoltam. – Nem szeretek olvasni.

– Amúgy én se – mosolygott. – De ez állítólag jó.

– Mert, mi ez? – kérdeztem, amikor letette elém az irtó régi könyvet, aminek semmi nem volt a borítójára írva.

– Nem ismerem – mondta. – Apám adta az útra, ha unatkoznék.

– Apád nem tudta, hova jövünk?

– De, csak szerinte keveset olvasok. Vagyis hát semmit...

– És azt akarja, hogy az osztálykiránduláson pótolod be a lemaradásod? – kérdeztem, és felültem a kiterített pokrócon.

Vöröspulóver letérdelt elém, és a kezébe vette a könyvet.

– Apám költő – mondta. – Meg ilyen irodalmi dolgokkal foglalkozik.

– Tudom – válaszoltam. – De nem olvastam tőle semmit.

– Nem baj – legyintett. – Én sem, de anyám se, pedig apám azt hiszi, hogy a verseivel hódította meg.

Erre felnevettem, és Vöröspulóver is elmosolyodott.

– Azt hiszem, apám elég szar verseket írhat. Anyám is azt mondta, hogy attól fél, ha egyszer elolvasná, egyből el akarna válni.

– Ez azért gáz, nem? – kérdeztem.

– Nem hiszem. Szerintem apám is tudja magáról, hogy pocsék verseket ír.

– Lehet, hogy azt akarja, hogy te is verseket írsz, nem?

– Lehet – jegyezte meg, és felállt. – Tényleg nem jössz be akkor? – kérdezte, én pedig ismét csak annyit mondtam, hogy majd később.

– Oké – mondta, és elindult a víz felé.

– Mi volt az a könyv, amit aznap a parton adtál? – kérdezem Vöröspulóvert.

Beleiszik a sörébe, majd hosszan mered maga elé, mielőtt válaszolna.

- Nem tudom – mondja, és elhúzza a száját. – Talán Sartre.
- Sartre – ismétlem.
- Úgy rémlik, igen – ráncolja a homlokát, és megkérdezi, vehet-e a cigimből. Bólintok, ő a doboz után nyúl, és kivesz belőle egy szálat.
- Tényleg nem olvastad? – kérdezi.
- Beleolvastam, de nem igazán rémlik belőle semmi.
- Amúgy én se olvastam, csak apám beszélt róla állandóan. Vöröspulóver elmeséli, miért kezdett el az apja Istenben hinni.
- Sartre-t olvasott, ennyi – jegyzi meg. – Bár szerintem apám baromira nem értett meg semmit az egészből. Én ugyan nem olvastam azt a könyvet, de ismerem apámat, és tudom róla, hajlamos úgy értelmezni dolgokat, ahogy neki a legjobban megfelel. A lényeg, hogy apám szerint az életnek semmi értelme. Azért olvasott el annyi könyvet és írt meg annyi verset – amiket egyébként a kutya se olvas –, hogy erre rájöjjön, hát, marha jó.
- Szerintem apád okos ember – vetem közbe.
- Hát, nem hülye, de a verseit tényleg a kutya se olvassa.
- Mert a kutyák nem tudnak olvasni – válaszolom, és elvagyorodom.
- Vöröspulóver kényszeredetten göcög egyet, de ennél többre nem méltatja a megjegyzésemet.
- A miénk tud egyébként, de csak Dosztojevszkijt hajlandó – mondja. – Egyszer apám felolvastott neki a *Kutyaszív*ből, szerintem azóta rühelli az embereket is.
- Szerintem apád furcsa ember – vetem közbe megint.
- A kutyánk furcsább – mondja. – Szerintem, ha tehetné, lelépne tőlünk. De nem csodálom. Legszívesebben én is lelépnék.
- Na, és amúgy mit akart Sartre-ral?
- Fogalmam sincs. Nem igazán figyeltem, mikor erről beszélt a kutyának. Bár, az megmaradt, amikor a hívókról dumált. Azt mondta, el nem tudja képzelni, hogy hihetnek az emberek egy maguknál tökéletesebb létformában. Miért veszik be azt, hogy Isten a saját képére teremtett minket. Mert ha ez így van, akkor mi magunk is csak valami silány másolatok vagyunk, giccses műtárgyak egy bővliboltban. Melléktermékek.
- És szerinted apád téved? – kérdezem.
- Nem tudom – csóválja a fejét. – Engem apám teremtett. Ha igaza van, akkor ezek szerint én is csak az ő mellékterméke vagyok.

Először arra gondoltam, hogy az alsóneműt magamon hagyom, és úgy megyek be a vízbe. De végül teljesen meztelenre vetkőztem, és az összes ruhámat halomba gyűrve egy nagyobb kőre dobtam.

A hideg a térdemtől egészen az ágyékomig felkúszott, de ott mintha egyszerűen megtorpant volna, nem terjedt tovább. Csípőtől lefelé nem éreztem semmi mást, csak a hideget, mintha az a felem már egy teljesen más helyre került volna. Azt gondoltam, ha tovább sétálok a vízben, addig, amíg teljesen el nem merülök, akkor az egész testem eltűnik erről a világról, én pedig megszűnök létezni.

Megfordultam, és visszanéztem. Láttam a lámpaoszlopok sorát a part mentén, úgy vicsorgott rám, mint valami hiányos fogsor.

Mintha a part akart volna elnyelni, és nem a víz.

A világítótorony bejárata fölött egy lámpa égett, az adott némi fényt, de odafönt a jelzőfény ki volt kapcsolva. Arra gondoltam, talán csak viharok esetén kapcsolják be. Aztán továbbsétáltam a vízben addig, amíg egészen a mellemig nem ért.

Elrúgtam magam a medertől, és úszni kezdtem.

Az volt a tervem, hogy addig úszok, amíg el nem érem a túlsó partszélét, ahol ugyanolyan tompa fényű lámpaoszlopok vártak. Mintha ott is csak egy másik, hiányos fogazatú száj várna rám. Azt játszottam, hogy két száj között úszom, és csak annyi választásom maradt, hogy eldöntsem, melyiknek hagyjam, hogy lenyeljen. Abból az érzésből pedig, hogy esetleg teljesen megszűnhettek, nem maradt semmi.

Elég hamar elfáradtam, de mivel sose tudtam vizet taposni, a hátamra fordultam, és úgy próbáltam meg pihenni egy kicsit. Odafönt nem voltak csillagok, és ez eléggé kiábrándító volt. Sose szoktam a csillagokat nézegetni, de akkor nagyon megbámultam volna őket. Valahogy nem akartak összejönni a dolgok aznap este.

Eszembe jutott, hogy talán egyszer majd egy világítótorony-örhöz kellene hozzámen-nem feleségül. Vagy én magam lehetnék világítótorony-őr. Ha valaminek, akkor ennek van értelme. Ha ez lenne a munkám, akkor állandóan bekapcsolva hagynám a jelzőfényt. Az emberek tudnák, merre *nem* kell tartaniuk, ha nem akarnak.

Ez elég magányos meló lehet. Ha megismernék egy toronyőrt, akkor is feleségül mennék hozzá, ha nem lennék belé szerelmes. Segítenék neki abban, hogy ne érezze magát egyedül. Bárhogy is döntenék, azt hiszem, használhatónak érezném magam.

Megfordultam, és elkezdtem vissza, a világítótorony árnyéka felé úszni. Talán mégiscsak megszűntem létezni egy kis időre ebben az univerzumban. A víz mintha kezdett volna felmelegedni körülöttem. Olyan volt, mintha fürdővízben úsznék. A gyomrom tájé-kán pedig egyenesen forróságot éreztem, ami lassan elindult az ágyékom felé, aztán visszatért a gyomromhoz, és így hullámozott egészen addig, amíg partot nem értem. A sziklánál, ahol a ruháimat hagytam, Vöröspulóver állt.

– Most már túl késő az élet értelméről vitatkozni – mondom Vöröspulóvernek. – Nem is igazán érdekel, hogy melléktermék vagyok.

– Végül csak sikerült neki – motyogja maga elé Vöröspulóver.

Nem tudom, de nem is igazán érdekel, mire érti ezt. Örök nélküli világítótornyokra gondolok, betöltetlen állásokra, és arra, hogy miért nem akar mindenki világítótorony-őr lenni.

Veszek még egy szál cigit a dobozból, és meggyújtom. Várok, hátha mond még valamit Vöröspulóver, de csak nem akarja kibökní. Most az egyszer tényleg nem érdekel, mire gondol, de látom, hogy majd' szétfeszíti belülről valami. Úgyhogy végül mégiscsak megkérdem:

– Még mindig apádról beszélsz?

– Én sohasem akartam verseket írni – válaszolja halkán. – Nem akartam sose Dosztojevszkijt vagy Kafkát olvasni. Semmit a realistáktól. De a *Mester és Margaritát* se akartam elolvasni. Nem akarom tudni azt sem, van-e értelme az életnek. Nem érdekel, hogy mit gondol erről Sartre. Apám azt akarja, hogy Schrödingert és Wittgensteint olvassak, pedig azt sem tudom, hogy ki a franc az a két ember. Igazából nem is vagyok kíváncsi rájuk. Ahogyan arra sem, hogy Isten vagy Jézus egyáltalán létezik-e. Tudatlan akarok maradni.

– Na, ehhez például még nem késő – fújom ki a füstöt.

– Ahhoz, hogy hülye maradj, mindig későn van – mondja.

– Ezt nem hiszem – válaszolom. – Én még mindig nem olvastam el annyi mindent, mint te. És nem is fogok.

– Akkor te még mindig használhatsz dinnye ízű szájfényt – mosolyodik el, engem pedig teljesen fölcsesz ezzel. Vöröspulóvernek tényleg annyi. Tudom, hogy remek költő lesz belőle egyszer, de közben azt is látom, hogy nemsokára az ő arcát is viaszba mártja valaki.

Elnyomom a csikket, és az asztal fölé hajlok.

– A dinnye ízű szájfény nem a hülyeség színönimája – válaszolom.

Vöröspulóver elneveti magát. Feláll az asztaltól, és azt mondja, ki kell mennie a mosdóba, ha gondolom, mehetnének is lassan.

– Jól van – jegyzem meg. – Bár még mindig semmi kedvem órára menni.

Félúton az asztalunk és a mosdó ajtaja között még visszafordul, mintha mondani akarna valamit. Végül csak megvonja a vállát, ugyanúgy, mint mielőtt bejöttünk.

Kifizetem a pultnál a két sört, és veszek még egy doboz cigarettát, végül úgy döntök, hogy kint az utcán várom meg Vöröspulóvert, de ahogy kilépek a Hordó ajtaján, eszembe jut a többi ember, a viaszba mártott arcok, és megint félni kezdek. Lesütöm a szemem, és csak az előttem elhaladó bokákat bámulom, egészen addig nem is merek felnézni, amíg fel nem fedezem magam előtt Vöröspulóver bokáját.

– Mehetünk? – kérdezi, miközben megpróbálja gumival összefogni a haját. A kezén almaillatú szappan illatát érzem.

Beletúrok a táskámba, hogy ellenőrizsem, eltettem-e a tárcámat, meg hogy cigit vegyek elő, és a kezembe akad Vöröspulóver dinnye ízű szájfénye.

– Hárslevelű – suttogta, miután eltolt magától. – Ezt érzed rajtam.

– Szerintem egész jó éjvéjat – válaszoltam. – Érzek benne valami dinnyés aromát.

Erre hangosan felnevetett, és elkezdte ledobálni magáról a ruháit. Egy szál bugyiban állt előttem, amikor hirtelen mintha eszébe jutott volna valami. Az apró ridiküljéből, amit állandóan magánál hordott, elővette a mobilját, és elindította a zenelejátszót.

Rövid csörömpöléssel és gitárszólóval kezdődött a szám, majd az énekes azt kezdte el énekelni, hogy „*főlnyitott szív van, annak taván bárka*”.

– Ezt ismered? – kérdezte, és letette a mobilt a ruhakupac tetejére.

– N-nem – válaszoltam remegve. Furcsa érzés volt, hogy bár egyáltalán nem fáztam, mégis az egész testem reszketett valamitől.

Besétált a vízbe, de alig tett néhány lépést, megtorpant.

– Ez rohadt hideg, baszki! – szisszent fel, de mintha mindegy is lenne, tovább sétált, eltátotta az ajkait, mintha ordítani próbálna.

– Nem jössz be még egy kicsit? – kérdezte, és elindult vissza felém.

– Már voltam bent – válaszoltam remegő hangon.

Vöröspulóver nem szólt egy szót sem, csak megfogta a karom, és gyengéden elkezdett húzni a víz felé. Abban a pillanatban, ahogy mindketten a vízhez értünk az énekes azt énekelte, hogy „*puha talpú lányok lépnek be a tóba, az egyiknél bor van, a másiknál szóda*”. Langyosnak éreztem a vizet, és minél beljebb sétáltunk, annál inkább kezdett megszűnni a remegésem.

Együtt rúgtuk el magunkat a medertől, közben megragadtam Vöröspulóver karját. A víz alatt éreztem, hogy lúdbőrizik, és ugyanúgy remeg, ahogyan én korábban.

– Mindjárt felmelegszik – mondtam. – Csak kicsit úszni kell.

Erre nem válaszolt, de a mozdulatai lelassultak, mintha vissza szeretett volna fordulni.

– Nem bírom – zilálta néhány karcsapás után. – Engedj el.

Elengedtem, ő pedig a hátára fordult, és elterült a víz felszínén.

– Nincsenek csillagok – jegyezte meg.

– Nincsenek – válaszoltam.

Nem tudom mennyi ideig feküdhettünk így a vízen, talán csak pár percig. Odakint a parton még egyszer megcsókoltuk egymást, de abból már csak a dinnye ízre emlékszem. Egy szót sem szoltunk egymáshoz, amíg felöltöztünk. A száraz ruha hamar felitta a bőrömről a nedvességet, majd hidegen tapadt rám.

Fel akartunk menni a világítótoronyba, de sehogy se tudtunk bejutni. Minden ablak és ajtó zárva volt. Így ez is kimaradt, és valahogy az egész pillanat jelentéktelenné vált.

– Ezt még elszívom – fújom a füstöt Vöröspulóver felé, amikor a sulis elé érünk. Némán megáll mellettem, és megigazítja a táskája pántját.

– Nincs sörszagom? – kérdezi halkán.

– Biztos van egy kicsi – válaszolom. – Szerintem használd ezt – teszem hozzá, és odanyújtom neki a szájfényét.

– Jézusom, ez még megvan?

– Persze – mondom. – Pont az ilyen alkalmakra tartogattam, mint a mai.

– Miért, mi van ma? – kérdezi.

– Fogalmam sincs – csóválom a fejem. – De a mai nap éppen megfelelő arra, hogy a hangya Holdra szálljon... – dúdолом, és elvigyorodom.

– Ezt ismerem – vigyorgo Vöröspulóver is. – Jaj, mi is ez – húzza el a száját.

Bekeni az ajkát szájfénnyel, és újra elneveti magát. Érzem a leheletén a sör és a szájfény ízét, és látom, ahogy a mosolya megdermed lassan. A karórájára pillant.

– Mindjárt csengetnek – mondja.

– Jó, azt várjuk meg – felelem. – Aztán belopózunk.

Rágyújtok még egy cigire, bár tudom, hogy már nem lesz időm elszívni. Arra gondolok, hogy a világítótoronymnál történetekhez semmi köze a dinnye ízű szájfénynek. Ahogy Sartre-nak sincs köze ahhoz, hogy Vöröspulóver verseket ír.

Lassan úgyis felhagy a versírással, és majd regényeket ír. Azért vagyok ebben olyan biztos, mert aznap éjjel szerintem egyáltalán nem miattam jött le a világítótoronyhoz, hanem azért, hogy átússzon a túlsó partra. És ezt valószínűleg miattam nem tette meg. De én sem tarthatom őt vissza örökké. Meg fogja tenni.

Rájön majd, hogy a dolgok ott sem különbek, ez a csalódottság pedig egész életében ott marad az arcán. Mint azokén, akik reggelente a buszokon utaznak, vagy azokén, akik a Hordóban ücsörögnek délelőttönként, akik egész életükben gyártósorokon szerelnek össze olyan autókat, tévéket, amilyeneket soha nem engedhetnek meg maguknak. De ott van például az ügyvédekén is, akik valójában zenészek, festők vagy írók, költők szerettek volna lenni.

Lassan elindulunk, Vöröspulóver előre megy majd, és tartja nekem az ajtót. Én pedig az előcsarnokban megvárom, amíg lecseréli a cipőjét. Még egyszer bekeni az ajkait a szájfénnyel, aztán elindulunk fölfelé a lépcsőn, valaki majdnem fellök bennünket, óriási a zsvivaj, de én tisztán hallom, ahogy Vöröspulóver ezt dúdolja:

A mainap é-ppen megfelelő-rra-rra hogyahangya hold-ra száll-jon.

Az utolsó lépcsőfok után hosszasan kotorászik a táskájában, mire végre rátalál arra, amit keresett. Úgy sétálunk végig a folyosón, hogy a bal karját végig a táskába süllyesztve tartja. Éppen ott tart a szövegben, hogy *szánkba cukorkák repüljenek*, amikor megérkezünk az osztályunk elé, és csak miután belépünk az ajtón, akkor húzza elő a kezét a táskából, amiben egy félautomata pisztolyt szorongat, kibiztosítva. Két marokra fogja, én pedig a felkarját nézem, ahogy megremeg rajta az izom, miközben kiüríti a tárat az osztályunk felé.

(A szerző azonos című regénye a közeljövőben lát napvilágot a Fiatal Írók Szövetsége kiadásában.)